

A person with a backpack stands on a mountain peak, silhouetted against a bright sunset sky. The person's arms are raised in a gesture of triumph or joy. The background shows a vast, hazy mountain range under a clear blue sky with a bright sun low on the horizon.

ХРИСТОС, СЪБОТАТА и ВИСОТИТЕ на ВЕСТТА от 1888 година

А. Т. Джоунс
Представено от Ейдриън Ибънс

Христос, Съботата и висотите на вестта от 1888 година

maranathamedia.bg

Февруари, 2016

Съдържание

ВЪВЕДЕНИЕ	2
ПРОПОВЕД 17 - БЛАГОСЛОВЕНИЕТО НА АВРААМ И ЦЕЛТА НА ЗАКОНА	4
ПРОПОВЕД 18 - КЪДЕТО ИЗОБИЛВА ГРЕХЪТ, БЛАГОДАТТА ИЗОБИЛВА ОЩЕ ПОВЕЧЕ	18
ПРОПОВЕД 19 - СЪБОТАТА КАТО ЗНАК НА СЪЗДАТЕЛЯ	34
ПРОПОВЕД 20 - ДУХЪТ НА ХРИСТОС ЧРЕЗ СЪБОТАТА	44

Въведение

Към края на 1892 г., Елн Уайт прави едно чудестно изявление към онези, които усърдно търсели истината и едно предупреждение към колебаещите се.

Времето на изпитанието е точно пред нас, защото високият вик на третия ангел вече е започнал с разкриването на правдата на Христос, опрощаващият греха Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя. Защото пред всеки, до когото вестта на предупреждение е дошла, стои делото да издигне Исус, да го представи пред света като един, който е разкрит в образи, представен чрез сенките на символи, като един който е изявен в откровенията на пророците, като разкрит в уроците дадени на неговите ученици и в прекрасните чудеса извършени за човешките синове. Изследвайте Писанията; защото те са които свидетелстват за него. Ривю енд Херълд – 22-ри ноември, 1892 г. параграф 7

Три месеца по-късно, на сесията на Генералната Конференция през 1893 г., учителят на правдата според правдата изпратил най-скъпоценна вест чрез старейшината А. Т. Джоунс. Неговите проповеди, от 17-та до 20-та разкриват скъпоценната последователност на делото на Духа, убеждаващо ни в грях, правда и съд, завършващо със запечатването на Бога чрез съботата.

Подготвителната работа била извършена чрез вестта на Е. Дж. Уагонър, показваща благодатта на вечния завет започващ от Битие нататък. Тази вест разкрила по-пълно закона на Бога като съвършеният детеводител, който ни води при Христос. Диспенсационните възгледи за заветите били ощетили това дело, но сега в светлината на вечния завет, пътят за Духа на Бога бил прочистен, за да бъде изливан от самото сърце на Божия закон – съботата. Съботата е знакът на освещението, защото точно по това време Духът на Христос се излива в изобилие към бедните Духом, които скърбят за греховете си, но уповават на заслугите на Христос. Божият закон убеждава дълбоко в грях, но точно където грехът изобилства, благодатта изобилства много повече и тя изобилства най-съвършено в почивката, която се намира в съботата, чието дело е било завършено от основаването на света.

Моля, следвайте внимателно последователността на мисълта в тези проповеди, за да схванете Духа на съботата в цялата му пълнота, след като разпознаете своята голяма нужда от цялата негова пълнота в лицето на цялата пълнота на вечния закон на Бога. Тези проповеди са били централна част от началото на високия вик преди малко повече от 120 години. Сега след като сме изминали

третото и четвъртото поколение от отхвърлянето на тази вест, със сигурност е време да я чуем и да бъдем запечатани от Духа на Бога чрез съботата. Дано в тези вести чуем за втори път гласа на Младоженеца към душите ни.

ТРЕТАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ

Проповед 17 - Благословието на Авраам и целта на закона

От А. Т. Джоунс, 26-ти февруари, 1893 г.

Последният стих, който имахме пред себе си в предишния урок, беше от третата глава на Галатяните, стихове 13 и 14. Независимо дали това е обещанието за Духа към личността в нейното индивидуално преживяване или обещанието за Духа за изливането му върху цялата църква, то е все същото. Никой не може да го има без преди това да има благословието на Авраам. Който няма благословието на Авраам, не може да има Святия Дух. Понеже четем в Римл. 4:11: "Той прие знака на обрязването, печат на правдата от вяра, която той имаше, още когато беше необрязан." Какво е в действителност обрязването, ще разберете като отворите на 30-та глава на Второзаконие и там шести стих:

"А Господ, твоят Бог, ще обреже сърцето ти и сърцето на потомството ти, за да обичаш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, та да можеш да живееш." А сега хармонизирайте това с Римл. 5:5. След като ни казва, че сме оправдани чрез вяра и че "имаме мир с Бог чрез нашия Господ Иисус Христос: „Чрез Когото също имаме достъп чрез вяра в тази благодат, в която стоите и се радвате в надеждата за славата на Бога"; тогава казва, (в стих 5): "а надеждата не засрамва; защото любовта на Бога е излята в сърцата ни чрез Святия Дух, Който ни е даден." Сега, към нас, Святия Дух излива в сърцата любовта на Бога; но Той казва тук, Аз: "ще обреже сърцето ти . . . да обичаш Господ, твоят Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа." Единственият начин, по който можем да обичаме Господ с цялото сърце и с цялата душа, е чрез всаждането на Божията любов в сърцето и в душата, обръщаща личността към Бога. А "любовта е изпълнението на закона."

Да "обичаш Господ Бог с цялото си сърце и с цялата си душа, и с целия си ум," и "с всичката си сила" е първата от всички заповеди: "А втората подобна на нея е: Да обичаш ближния си като себе си. На тези две заповеди висят целия закон и

пророците." Обрязване на сърцето е онова състояние на сърцето, чрез което ние ще "обичаме Господ, нашият Бог, "с цялото сърце и с цялата душа." Тогава виждате, че онова, което беше обрязване в плътта на Авраам, бе просто знак, белег, който да могат да виждат във времето, когато Бог ги учеше чрез нагледни уроци—белег, който можеха да виждат, обозначаващ онова, което не можеха да видят. И следователно, онова обрязване в плътта е знакът, "печат на правдата от вяра, която той имаше", преди да бъде обрязан. Това беше просто външния знак на делото на Святия Дух, Който е обрязал сърцето. Святият Дух излива любовта на Бога в сърцето, но никой, не може да получи обещанието за Духа, ако няма благословието на Авраам—праведността на Бога, която е чрез вяра.

Тогава, човекът, който знае, че вярва в Бога, може да иска със съвършена увереност Святия Дух. Не човекът, който си мисли, че вярва в Бога; част от времето си мисли, че вярва, друга част от времето не мисли че вярва, част от времето той не смята, че мисли, че вярва; част от времето той не знае дали мисли или не мисли, че вярва. Това въобще не е вярване в Бога, но Господ иска ти и аз да знаем, че вярваме в Бога. Той иска да знаем това и това нещо да е толкова твърдо установено и фиксирано, както това, че сме живи. Тогава, казвам, че човекът, който знае, че вярва в Бога, може да иска със съвършена увереност Духа на Бога и да Го получи чрез вяра, защото: "ако искате, ще получите." Той е казал така. Но трябва да искаме според Неговата воля. Но не е според Неговата воля да даде Святия Дух на някой, който няма благословието на Авраам, и това е както при личността, така и при църквата: Когато народът на Бога достигне онова място, където знаят, че вярват в Бога, могат да молят със съвършена увереност за [400] изливането на Святия Дух и да чакат със съвършена увереност и вяра, че ще Го получат, и ще Го получат. Това е факт. Нека сега тази вечер изучаваме малко по-нататък, как можем да знаем, че благословието на Авраам е наше и как можем да знаем, че със съвършена увереност можем да искаме от Господ да ни даде Своя Свят Дух, и след това просто да очакваме Неговото добро време и да Го получим според Неговото желание — да нямаме безпокойство относно това, дали ще Го получим или не. Искаме да научим, как цялото безпокойство, относно това, дали можем да получим Святия Дух или не да бъде премахнато от нас. След това да представим молбите си пред Господ с вяра, с очакване да Го получим. Очаквайки точно това, а не нещо друго. Просто чакайки Него, да ни го даде в Своето добро време, докато все още Го молим и Го търсим.

Казвам ви, братя, когато стигнем до това място, няма да бъде трудно за всички нас да бъдем "заедно на едно място." Ето, на тази среща, когато достигнем

онова състояние—където знаем, че вярваме в Бога и знаем, че можем да искаме със съвършена увереност Святия Дух, това ще бъде нещо лесно за всеки един от нас—и ще бъде така; също—да бъдем заедно на едно място, всеки път, когато има среща. Всъщност, всеки ще се страхува да не бъде далече, защото ако бъде далече по време, на която и да е от тези срещи и обещанието за Святия Дух бъде изпълнено, той би го пропуснал. Всеки ще бъде тук, очаквайки с бдителност Господ да направи това, което Той казва, точно когато Той е готов. Не виждате ли как това ще доведе всички заедно на едно място? Ще го направи.

Разбира се, ако делото на Господ ни призове далече от някоя от срещите по реда на нашето дело и реда на Господ, и Святият Дух бъде излят, докато сме далече, ще Го получим въпреки това, където и да сме. Но няма да бъде така с онези, които са далече от срещата, заради техните собствени наклонности. Аз се страхувам да бъда далече по време на която и да е от срещите ни тук. Страхувам се да бъда далече от тези сутрешни срещи. Защото аз не мога да кажа при коя среща Духът може да се излее над нас. Не мога да рискувам да отсъствам.

Нека сега вземем Писанията и да прочетем точно как Господ ни е водил и ще води всеки един от нас тази вечер, направо към това място, ако ще отивате. Ако започнете от там, от където аз започвам да чета, Господ ще ръководи и вас и мен само направо. Нека не повдигаме въпроса как може да стане това. Когато Господ говори, това е краят на цялата история, без значение какво казва; това е краят, а ние казваме: "Господи, това е така." Нека вървим заедно тази вечер и ще пристигнем на онова място, където всеки от нас може да знае, че вярваме в Бога и че имаме благословието на Авраам и тогава може да помолим Бога за Неговия Дух със съвършена увереност и да чакаме да Го получим, когато Го дава в Своето добро време.

Нека видим, какво е направил Господ и как работи Той, и как ни извежда на това място. Нека започнем от там, където Той е започнал. Ще прочетем първо от Еф. 1:3-6. Това ни довежда до точката, където Бог е започнал с нас, и ще достигне достатъчно далече, там където трябва да отидем. Третият стих:

"Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, Който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места." Какво е "направил" Той? [Събранието: "Благословил ни е"]. Така ли е? [Събранието: "Да."] Направил го е? [Събранието: "Да."] Той ни е благословил с колко благословения? [Събранието: "Всяко духовно благословение."] Всички

благословения, които Той има? Той ни е дал всичко? [Събранието: "Да."] Как? [Събранието: "В Христос."] В Христос. Тогава, като ни дава Христос, какво ни е дал Бог? [Събранието: "Всички духовни благословения."] Всички духовни благословения, които Той е имал.

Добре, тогава щом вие и аз вярваме в Исус Христос, не сме ли благословени? Нямаме ли всички благословието, което има Господ? Тогава, какво ни безпокои? Един човек, който е благословен по такъв начин, ще бъде ли нещо по-малко от щастлив? [Събранието: "Не."] Можем ли да сме унили? [Събранието: "Не."] Може ли такъв да се муси понеже нещата не вървят? [Събранието: "Не."] Такива ще вървят само направо, каквото и да става. Както и да вървят нещата, благословиенията не могат да им се отнемат. "Всичко съдейства за доброто на онези, които обичат Бога."

Но четвърти стих е онзи, който искам особено да прочета: "Според както Той ни е избрал." Ще ни избере? [Събранието: "Избрал ни е."] Направил ли го е? [Събранието: "Да."] Кога Го е направил? [Събранието: "Преди основаването на света."] Да благодарим на Господ! "Преди основаването на света" Той е избрал теб и мен. [Събранието: "Слава на Господ!"] Е, сега ще казвате ли "амин" на това всеки път? [Събранието: "Амин!"] Аз нямам предвид само сега. Ще го казвате ли винаги? [Събранието: "Да."]

Колко дълго ще остане този текст там? [Събранието: "Завинаги."] Тогава, колко дълго ще бъде вярно, че "Той ви е избрал преди основаването на света?" [Събранието: "Винаги."] Тогава, колко дълго ще се притеснявате да знаете дали принадлежите на Господ или не? Той не ви ли е избрал? Не ви ли е избрал? [Събранието: "Да."] Защо Го е направил? Защото ни е искал? Наистина ли? [Събранието: "Да."] Той ме избрал, защото ме е искал и Той ще ме има. Аз няма да Го ограбя и да Го разочаровам в избора Му. Той ни е избрал нали [401]? [Събранието: "Да."] "Преди основаването на света." А сега останалата част от стиха: "Да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов." Неговата блажена цел е, че Той иска да "бъдем святи и без недостатък пред Него в любов." Тогава можем да Го направим по Неговия начин, понеже нашето вечно спасение е да оставим да го направи.

Следващият стих: "Като ни е предопределил" - определил е посока/съдба, която Той иска да достигнем, много предварително. Съдбата, която Бог определя за човека е достойна за постигане. "Като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исус Христос, според благото намерение на волята Си." Тогава защо Го е направил? Не защото сме били толкова добри, но защото Той

е толкова добър; не защото сме имали такова благоволение към Него, но поради благото намерение на Неговата собствена воля. Само от Него е това, което е направил. Ето защо го е направил.

Стих 6: "За прослава на славната Си благодат, чрез която ни е направил приети във Възлюбения." Решете, какво казвате на това? [Събранието: "Амин."] Кога го е направил това? [Събранието: "Преди основаването на света."] Точно. "Преди основаването на света." Това отговаря на цялата онази идея дали можем да направим нещо, за да бъдем оправдани или не. Той е направил всичко преди да имаме някакъв шанс да направим каквото и да е—дълго преди да бъдем родени—дълго преди да бъде направен света. Не виждате ли, че Господ е Онзи, Който прави нещата, за да можем да бъдем спасени и да можем да Го имаме?

Вижте сега, какво е направил Той: 1. "Той ни е благословил с всички духовни благословения" в Христос. 2. "Той ни е избрал в Него преди основаването на света." 3. "Той ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Иисус Христос." 4. И "Той ни е направил приети във Възлюбения." Е, аз съм радостен за това. Аз знам, че това е така. [Събранието: "Амин."] А вие? [Събранието: "Да."] Защото Той казва така. Той го казва така. Тогава тук има четири неща, в които ние можем завинаги да бъдем сигурни.

Още няколко думи за онези благословения, които Господ ни е дал. Имаме всички благословения, които Бог има, когато вярваме в Иисус Христос. Тогава те са наши. Не трябва да бъдем толкова подробни, когато се молим за благословения. Помислете, не би ли било по-добре да прекарваме времето си като Му благодарим за благословенията, които имаме, вместо да искаме от Него благословения? Как ви се вижда това? Кое мислите, че изглежда по-добре, да благодарим на Господ за благословенията, които вече е дал, или да Го молим да ни даде някакви, когато Той няма повече какво да дава? Решете кое е по-добре? [Събранието: "Да му благодарим."]

Той ни даде всички благословения, които имаше в Христос. Христос казва: "Аз съм с вас." Братя, нека се храним с благословенията. Имаме ги и те са наши. Тогава ние можем да бъдем сигурни през цялото време, че имаме всички духовни благословения. През цялото време можем да сме сигурни, че Той ни е избрал. Той казва, че го е направил. Можем да сме сигурни през цялото време, че Той ни е предопределил към осиновление.

Можем да бъдем сигурни през цялото време, че Той ни е направил приети във Възлюбения. Можем да бъдем сигурни във всичко това, защото Бог казва така

и то е така. Тогава, това само по себе си не е ли един постоянен празник? Ето, Той е направил всичко това и го е направил безплатно. За колко хора го е направил? [Събранието: "За всички."] Всяка душа? [Събранието: "Да, господине."] Дал е всички благословения, които има на всяка душа в този свят; Той е избрал всяка душа в света; Той я е избрал в Христос преди основаването на света, предопределил я е за осиновление и я е направил приета във Възлюбения, нали? [Събранието: "Да."] Разбира се, че го е направил.

Сега ще прочетем и други стихове за това. Мисълта, която ми идва веднага след тази е, че никой не може да има тези неща и да знае, че са негови без неговото съгласие. Господ няма да даде насила на човека нито едно от тези неща, въпреки че Той вече ги е дал, нали? [Събранието: "Не."] Това е сътрудничество, нали виждате? Бог излива всичко в един чудесен дар, но ако човекът не иска да го има, Господ няма да го принуждава ни най-малко. Стъпката, която прави всеки, когато го взема, е напълно негова. Ето къде идва сътрудничеството. Господ трябва да има сътрудничеството ни във всичко.

А сега нека отворим на Тит 2:14, там се казва за Господ: "Който даде Себе Си за нас." Това също е в минало време, нали? Извършено е. Той е дал Себе Си за колко хора? [Събранието: "За всички."] Колко хора на земята могат да прочетат този текст и да кажат: "Това съм аз"? Всяка душа на земята. Тогава, където и да отидем на земята и да намерим човек, можем да му прочетем това: "Христос даде Себе Си за теб", нали? [Събранието: "Да."] Тогава, Той е дал Себе Си за теб. Това е цената, за която говори Петър в 1 Петр. 1:18-20: "Понеже, както знаете, вие не сте изкупени с развалящи се неща, като сребро и злато, от безсмислената беседа приета по традиция от бащите ви, но със скъпоценната кръв на Христос, като на агне без недостатък и петно: Който наистина беше предопределен преди основаването на света."

Сега искаме всеки да знае къде стои: "Той даде Себе Си за мен." Това е казано в Гал. 2:20: "Животът, който сега живея в тялото, го живея с вярата в Божия Син, Който ме възлюби [402], и предаде Себе Си за мен." Колко човека в света могат да прочетат това и да кажат: „Тук се има предвид мен“? [Събранието: "Всеки един."] "Възлюби ме и даде Себе Си за мен. Това беше платената цена. След това Той ме купи, нали? [Събранието: "Да."] Той купи и теб? [Събранието: "Да."]

Дали аз или ти ще Му позволим да ни има, точно това е въпросът сега. Какво е направил Той? Какво е направил Той? [Събранието: "Платил е цената."] преди

основанието на света Той ме е купил, нали? И вас? Тогава чии сме ние? [Събранието: "На Господ."]

Добре, тогава има ли причина да се съмняваме, че сме Господни? Как може човек, който иска да бъде Господен и изповядва греховете си—как е възможно такъв да се съмнява дали е Господен или не? Това може да стане само, ако напълно се върнем назад спрямо словото на Бога и не го вярваме въобще, казвайки, че Господ лъже. Не е ли това единственият начин, чрез който човек може да го направи? "Този, който не вярва на Бога, Го е направил лъжец." Тогава единственият начин някой да може да се съмнява дали принадлежи на Господ или не, е като се върне назад спрямо Словото на Бога и каже, че Господ лъже. Това е единственият начин, по който той може да го направи. Защото, ако някой се съмнява, той прави точно това; той може да не го прави с толкова много думи, но когато влезе в съмнението дали принадлежи на Господ, това означава, че е направил точно това. Той е позволил на неверието да го пребори и е дал предимство на Сатана, позволявайки му да помете всичко. Това е така.

И все пак, въпреки че Господ ни е купил, Той няма да вземе това, което е купил без наше разрешение. Има една линия, с която Бог е определил свободата на всеки човек и самият Той никога няма да отиде дори един косъм отвъд тази линия без наше разрешение. Той уважава свободата и достойнството, които е дал на интелигентните творения - били те хора или ангели. Той уважава това и самият Той никога няма да претъпи ограничението. Няма да премине през ограничението без разрешението на този човек. Но когато разрешението е дадено, тогава Той ще дойде с всичко, което Той е. Тогава това ще отвори благодатните двери и Господ ще влезе като поток. Това е така.

Е, тогава, той ви е купил, нали? [Събранието: "Да."] Искате ли да бъдете Господни [Събранието: "Да."] Сега, приятели, нека направим това едно реално, практично и осезаемо нещо. Той ни е купил, нали така? Платил е цената за нас. Ние сме Негови по Неговата воля. Тогава сега, когато волята ни е там, чии сме тогава? [Събранието: "На Господ."] Той е показал волята Си по този въпрос като е платил цената, нали? И когато изявим волята си по този въпрос, казвайки, "Господи, това е и моят избор; това е начинът, по който и моята воля избира, тогава, искам да знам как нещо във вселената ще ни попречи да сме Негови. Тогава можете ли да знаете, че принадлежите на Господ? [Събранието: "Да, господине."] Можете ли, сега? [Събранието: "Да, господине."]

Добре, нека предположим, че ставате сутринта с главоболие и храносмилането ви не е работило добре през нощта и се чувствате доста зле като цяло и не се чувствате много в изправност. От къде знаете, че принадлежите на Господ? [Събранието: "Защото Той казва така."] Но да предположим, че станете сутринта и ви е светло и радостно и като цяло се чувствате много добре. От къде знаете, че принадлежите на Господ? [Събранието: "Защото Той казва така."] Понякога, когато попитаме хората: "Простени ли са греховете ви?", те казват: "Да, бях убеден за известно време, че това е така." "Какво те убеди?" "Почувствах се така, сякаш бях простен." Те не знаят нищо за това. В това те нямат и малко доказателство, че греховете им са простени. Ето защо, братя, единственото доказателство, което можем да имаме, че тези неща са така, е понеже Бог казва така. Това е доказателството. Не търсете чувства. Чувствата са така променливи, както вятъра. Вие знаете, че това е така. Никога не им отдавайте дори и малко внимание. Не е ваша работа как се чувствате. Когато Бог казва така, то е така, независимо дали го чувствате или не.

Ще илюстрирам още веднъж това. Аз го направих, но тази илюстрация ще подчертае точката, че чувствата нямат нищо общо с фактите. Две плюс две е четири, нали? Знаете, че това е така, но има хора в света, които не знаят, че две плюс две е четири. Но да предположим, че кажете на някого и той го повярва, как мислите, че той би се чувствал? Мислите ли, че той би се почувствал така, сякаш е бил грабнат от вихрушка и е направил нещо като половин салто и след това поставен на ново място? Не. Какво общо имат чувствата с това? Тогава, защо да го е грижа как се чувства?

С това сега не искам да кажа, че няма да има преживяване като плод на това, но ако гледате на чувствата като на доказателство, никога няма да намерите доказателството, но ако гледате към словото на Бога за доказателство, тогава ще имате доказателството, което Бог дава в словото Си; т. е., Неговата собствена Божествена сила в това слово работи резултатно в човека, който вярва.

Е, тогава, Господ ни е купил, нали? Сега, доколкото това засяга мен и вас, нямаме нужда повече от съмнения относно това дали принадлежим на Господ, нали? [Събранието: "Да."] Но има хора в света, които в действителност не са в едно реално преживяване и всъщност ако говорим за консумиране на взетото, такива все още не са подчинили себе си на Господ и на практика не са Негови. Той ги е направил Свои чрез покупката; а сега, как могат те да знаят, че са Негови на практика и в действителност [403]? Чрез Неговото Слово. Като изберат за себе си да Го имат точно по този начин. Чрез избор. Страница 44 в

„Пътят към Христос“ ни дава цялата философия на това; тя ни казва как да предадем себе си на Бога. Тя казва, че обещанията и решенията ви са като пясъчни възета, и знанието за неспазените обещания и неизпълнените ви клетви, заслабва увереността в собствената ви искреност. И най-накрая:

"Това, което трябва да разберете е истинската сила на волята. Вие не можете да спасите себе си; не можете да промените сърцето си, но може да изберете да Му служите."

Когато човекът избира да постави волята си на страната на Божията воля, тогава това нещо се изпълнява. Тогава на практика е в избора на човека, в неговото собствено преживяване да стане Господен в действителност. Тогава, не е ли чрез личното разрешение на човека при избора на Господния път, това, че човекът става Господен в практическото преживяване?

Тогава, след като това е направено, не виждате ли, че дотогава, докато вашият избор е там, дотогава, докато желанието ви е да бъдете Господни, вие сте Господни в действителност? Виждате ли това? Всеки път, когато предадем себе си на Него, това е така. Но някои от вас са предали себе си отдавна, а след това сте били обезсърчени и сте се чудили дали принадлежите на Господ или не.

Искаме тази вечер хората да премахнат завинаги от пътя си този въпрос и това съмнение, така че, каквото и да изникне, да не се безпокоите дали сте Господни. Точно толкова сигурно, колкото присъства изборът ви да бъдете Негови, вие сте Негови, защото Той ви е купил отдавна. Ето това преследвам аз. Това ли преследвате и вие? Трябва да го вземете, ако ще го приемате някога. [Събранието: "Амин."] Тогава можем да знаем, че сме Господни.

Понякога обаче чуваме хора, които сякаш казват, че ако направим това, то ще разреши греха. Не. Няма да стане това. Не. Ще ви спаси от съгрешаване. Когато един човек стигне до това място и изборът му там е да бъде Господен, тогава Бог работи в него и да желае и да действа според благото Му намерение, и той е християнин. Бог ще го направи християнин. Това е Божествената сила, съдържаща се в това нещо. Няма одобрение на греха в това. Всъщност, това е единственият начин срещу одобрението на греха. Всяка друга изповед одобрява греха. Всяка друга изповед върши точно това, което Господ не одобрява—това, че хората са Го направили да служи на техните грехове. Какво казва Господ? "Вие Ме направихте да служа на греха ви" (Исая 43:24). Нека спрем това. Нека волята и изборът ни бъдат Господни всеки момент от дните на съзнателния ни живот и тогава това е факт.

Нека отворим на стиха, който казва това: 1Кор. 6:19 и последните думи на този стих: "Вие не сте свои си." Това е така, нали? Не ме е грижа за кой човек става въпрос, той свой ли си е? [Събранието: "Не, господине."] Господ го е купил и ако той не остави Господ да Го има, Той ограбва Господ от това, което е собственост на Господ. Ето я вредата от това. Въпреки че такъв човек не е съзнателно и практически Господен, но понеже все пак го има, то тогава такъв ограбва Господ от това, което е купил и за което е платил цената, а той измерва цената, за която го е купил като не по-ниска от самия себе си. Не е ли това същият сатанински дух, който се опитваше да постави себе си над Бога в небето? Господ даде Себе Си за нас; тогава, когато аз не искам да Го оставя да ме има, в това аз считам себе си за по-достоеен от стойността, която е била платена—т. е., че струвам повече от Господ, и това е същото „аз“, което поставя през цялото време себе си над Бога. О, нека този ум бъде в нас, който беше в Христос, Който изпразни Себе Си, за да могат Бог и човек отново да бъдат обединени.

"Вие не сте свои си", нали? [Събранието: "Не."] Не сте ли радостни за това? Не сте ли радостни, че не сте свои си? Той казва така, и то е така, нали? Защо е така? "Защото сте купени с цена." Той ни купи, следователно ние не сме свои си, и преди всички хора в света, които не са свои си, е човекът, който е предал себе си на Господ, Който го е купил. "Затова, прославете Бога в телата и духа си, които са Божи." Чи са те? [Събранието: "Божии."] Но няма нужда аз да стоя на тези стихове, братя. Вие ще правите това, нали? Вие пребъдвате в тях.

Е, сега прочетохме стиховете: "Той даде Себе Си за нас." Той ни купи. Колко от нас? [Събранието: "Всички от нас."] Кога го е направил това? [Събранието: "Преди основаването на света."] Какъв вид хора сме били преди основаването на света? Какъв вид хора сме били, когато Бог ни е купил? Ние сме си били себе си; точно такива, каквито бяхме в този свят. И Той ни купи, нас, грешници, точно такива, каквито сме? [Събранието: "Да."] Каквито сме сега, така ли? Честно, сега? Тук идваме до една друга мисъл. Платил ли е вече тази цена, за да ни купи такива, каквито бяхме? Грешници? [Събранието: "Да."] Като зли същества, които желаят да ходят по злите си пътища? Желаящи да вършат зло? Не изповядващи религия и без особено желание за това? Купи ли ни Той тогава? (Събранието: "Да.") Какво е купил Той точно тогава? Той ни е купил целите. И когато ни е купил, какво сме били; Той купи греховете ни. Исай описва това—рани и натъртвания и разлагачи се язви; Нищо здраво. Така ли беше?

Ето един друг текст—Тит 3:3-7: "Защото, ние самите също някога бяхме глупави, непослушни, [404] служещи на различни страсти и удоволствия, живеещи в

злоба и завист, ненавист и мразещи се един друг. Но след като към човека се яви добротата и любовта на Бога, нашият Спасител, не чрез праведни дела, които ние сме извършили, но според милостта Си ни спаси, чрез измиване към новорождението и обновяването на Святия Дух; Който Той изля изобилно върху нас чрез Иисус Христос, нашият Спасител: така че, бивайки оправдани чрез Неговата благодат, да бъдем направени наследници според надеждата за вечен живот." Направил го е; Той казва така. Тогава, знаете ли, че това е така? [Събранието: "Да"].

Добре, нека сега да доведем това малко по-нататък. Той даде Себе Си за нашите грехове, но същата мисъл минава през всичко останало. Той няма да вземе греховете ни без наше разрешение, въпреки че ги е купил. Погледнете към това малко по-нататък, когато отнасяме същата мисъл по-напред. "Той даде Себе Си" за чии грехове? [Събранието: "Нашите"]. Чии бяха те? [Събранието: "Нашите"]. Той даде Себе Си за тях. А те като са наши, на кого даде Той Себе Си, когато ги купи? [Събранието: "На нас"]. Той даде Себе Си за мен, за моите грехове? [Събранието: "Да"]. Тогава, изборът, който завинаги е в моите ръце, се отнася всъщност до това, дали ще искам по-скоро моите грехове вместо Него, нали? [Събранието: "Да"]. Пред себе си имам жив избор, нали? [Събранието: "Да"]. Това ли е и изборът пред вас? [Събранието: "Да"]. Кое бихте искали по-скоро да имате, греховете си или Христос? [Събранието: "Христос"]. Тогава, отук нататък, може ли да има някакво колебание дали да оставя нещо да си върви, за което Бог показва, че е грях? Ще оставите ли да бъде махнато, когато бъде посочено? Когато грехът ви е посочен, кажете: "Аз искам по-скоро Христос, отколкото това". И нека да се маха [Събранието: "Амин"]. Само кажете на Господ: "Господи, сега аз правя избора. Правя сделката. Ти Си моят избор. Онова си отива, а аз имам нещо по-добро". Благодаря ти Господи! Тогава откъде идва възможността, за който и да е от нас да се обезсърчи за греховете ни?

Някои от братята тук са направили точно това нещо. Те са дошли тук свободни, но Духът на Бога им е извадил нещо, което те никога не са виждали преди това. Божият Дух е отишъл по-надълбоко от всякога преди това и им е разкрил неща, които те никога не са виждали и тогава те вместо да благодарят на Бога, че това е така и да позволят цялата нечестива работа да се махне и да благодарят на Господ, че имат толкова много от Него, както е било винаги преди това, те започват да се обезкуражават. Те казват: "О, какво да направя? Греховете ми са толкова големи." Точно там, те допуснали Сатана да изпрати облак над тях и да ги тласне в обезсърчение; и ден след ден те не спечелвали нищо добро от срещите.

Това не е ли прекалено лошо? Не е ли прекалено лошо, че човек, когото Господ е обичал толкова много, че да даде напълно Себе Си за него, постъпва по този начин с Господ, когато Господ иска да му разкрие повече за Себе Си? Братя, ако някой от вас има обезсърчение, нека приключи с това. Ако Господ ни е показал грехове, за които никога не сме си мислили преди това, това показва само, че Той отива към дъното и че Той най-накрая ще достигне това дъно и когато Той намери последното нещо, което е нечисто или мръсно и което не е в хармония с Неговата воля и извади това и ни го покаже и ние кажем, "Бих желал по-скоро Господ, отколкото това", тогава делото е завършено и печатът на живия Бог може да бъде поставен върху този характер. [Събранието: "Амин"]. Кое искате да имате по-скоро, характер--[Някой от събранието започва да хвали Господ, а други започват да се оглеждат.] Няма значение. Ако много повече от вас биха благодарили на Господ за това, което имате, би имало много повече радост в къщата тази вечер.

Кое по-скоро бихте желали да имате - завършеността, съвършената пълнота на Иисус Христос или да имате по-малко от това с някои от вашите скрити грехове, за които може никога да не знаете? [Събранието: "Неговата пълнота"]. Но не виждате ли, Свидетелствата са ни казали, че ако там има петна от грях, ние не можем да имаме печата на Бога. Как би могъл този печат на Бога, който е израз на съвършения Му характер да бъде разкрит в нас, да бъде поставен върху нас, когато има грехове около нас? Той не може да постави печата, изразът на съвършения Си характер върху нас, докато го вижда там. И така, Той трябва да дълбае до дълбоките места, за които никога не сме и сънували, защото ние не можем да разберем сърцата си. Но Господ познава сърцето. Той изпитва съвестта. Той ще очисти сърцето и ще изкара и последната следа от нечестие. Позволете Му да продължи, братя; позволете Му да продължи изпитващото Си дело, и когато Той изкара пред нас греховете ни, нека сърцето каже: "Господи, Ти Си дал Себе Си за моите грехове. О, взимам Теб вместо тях." Няма ги и аз се радвам в Господ. Братя, нека бъдем честни с Господ и се отнесете към Него, както Той иска да го направим.

Тогава, Той е дал Себе Си за нашите грехове. Тогава аз отново казвам и вие виждате, че опира просто до вашия и моя жив избор, дали ще изберем Господ или себе си, правдата на Господ или нашите грехове, думата на Господ или нашата дума? Кое ще изберем? [Събранието: "Господния път"]. Няма разлика при избора, когато знаем какво е направил Господ и какво е Той за нас. Изборът е лесен. Нека предаването бъде пълно. И когато излязат тези грехове—те са предадени преди много време. Причината, поради която те са извадени е, за да можем да направим избора. Това е блаженото дело на освещението. И

ние можем да знаем, че това дело на освещението се извършва в нас. Ако Господ отнемеше греховете ни без да знаем това, [405] какво добро би ни направило това? Това само би ни направило машини. Той не желае да прави това; и затова Той иска ти и аз да знаем кога са си отишли греховете ни, за да може да знаем кога идва Неговата праведност. Когато предадем себе си, тогава имаме Него.

Вярно е, че Писанията казват, че сме инструменти на Бога и не забравяйте, че ние винаги сме интелигентни инструменти—не като инструмента мотика или лопата, който човек би използвал. Това е напълно безсмислено. Не сме такива, а сме интелигентни инструменти. Ще бъдем използвани от Господ при условие на реалния ни избор. Собственият ни реален избор да сме на Негова страна, избирайки Той да направи това с нас и тогава то се извършва, защото могъщата Му сила извършва делото.

Тогава Той даде Себе Си за нашите грехове, а сега Той идва и казва: „Има грях“. Какво да правим тогава? "Господи, това е грях". Това е изповед. Основната идея на изповедта е да се говори същото нещо. Основната идея на гръцката дума, преведена като изповед, е да се говори същото нещо. Това е изповед. Господ каза на Давид: "Ти съгреши и извърши това зло". Давид каза: "Аз съгреших". Това е изповед. Библията казва: "Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете". Защо Бог ги показва при всички случаи? Единствената причина, поради която Той показва на хората греховете им, е за да може да ги отнеме. Когато Той ми покаже грехове, аз казвам: "Господи, това са грехове". И какво тогава? Те са простени. Те са премахнати.

Сега, хора, вие изповядахте греховете си, откакто сте тук, нали? Всичко, което Господ ви показа, нали? [Събранието: "Да, господине"]. Всеки, който е направил това, неговите грехове са простени. Господ е казал така. Вие, какво ще кажете? [Събранието: "Амин"]. Но Сатана казва: "Не е така". Той е лъжец. Но някои хора тук са казвали, че Сатана казва истината по този въпрос. Хората в тази къща са казвали на Сатана, че той е казал истината точно по този въпрос. Сатана казва: "Те не са простени". И те казват: "Не, не са". Нека да приключим с това. Ние изповядаме греховете си, за да могат да бъдат простени и Господ казва, че те са простени, а когато те са простени, нека в името на Господ казваме така.

"Авраам повярва в Господ и това му се счете за правда". "И той прие обрязването като знак, като печат на правдата от вратата, която имаше". Господ казва: "Елате сега, нека разискваме заедно, казва Господ: макар греховете ви

да са алено червени, ще станат бели като сняг; дори и да са червени като пурпур, ще станат като бяла вълна". Какво казвате на това? [Събранието: "Така е"]. Как знаете, че е така? [Събранието: "Господ казва така"]. Много добре. Тогава вие знаете, че това е така, нали?

Михей 7:19: "Той ще се обърне отново, ще се смили за нас; ще потуши нечестията ни; и ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини." Тогава къде са те? [Събранието: "В дълбочините на морето"]. От къде знаете това [Събранието: "Той казва така"]. Тогава вие знаете това, нали? Тогава как ще смее някой да ви безпокои като ви кара да си връщате обратно греховете?

Пс. 103:12: "Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил престъпленията ни от нас". Колко са далече те от вас сега, от вас, които сте ги изповядали? Колко са далече? [Глас: "Толкова далече, колкото изток е от запад"]. Защо не го кажете така тогава? Сатана идва и казва: "Те не са простени, всеки грях е точно пред лицето ви; не ги ли виждате?" Наистина ли? [Събранието: "Не"]. Някой казва: "Аз ги видях там." Нищо подобно. Сатана е магьосник и може да направи някои неща да изглеждат, сякаш са там, когато не са. Но вие гледате към тях и казвате: "Да, това е така". Не е така. Господ казва, че те са толкова далече от нас, колкото изток е от запад. Те са в дълбочините на морето и са бели като сняг. Благодарете на Господ.

Исая 38:17: и това е последният стих, от който имаме нужда тази вечер. "Ето, заради мира имам голяма горчивина; но ти с любов към душата ми си я избавил от рова на развалата: защото Си хвърлил всичките ми грехове зад гърба Си". Колко? [Събранието: "Всичките"]. Зад гърба си. Къде са те тогава? [Събранието: "Зад гърба Му"]. Ние сме пред лицето Му, а греховете са зад гърба Му; кой е между нас и тях? [Събранието: "Бог"]. И Той е на трона Си, нали? Тогава, когато аз съм изповядал греховете си на Господ, Той и Неговият жив вечен трон стоят между мен и онези грехове, а Сатана и всички останали в тази Вселена не могат да ги докарат обратно; защото той трябва да премахне Господ и трона Му от пътя си, преди да може отново да ми докара обратно онези грехове. И аз ще се радвам за това.

Можем ли да знаем тези неща? Можем ли да знаем, че ги знаем? Как можем да знаем, че ги знаем? Господ казва така. Когато Той казва така и ние вярваме в това, това е вяра. Сатана казва: "Не са простени." Ние казваме: "Знаем, че са". Сатана казва: "Не, не са". Ние казваме, че те не са там. Те са в дълбините на морето. [Глас: "Слава на Господ"].

Когато човекът стои там, има нещо на което Бог да постави печата Си. Когато Бог казва: "Греховете ти са простени", че Той ги е "хвърлил зад гърба Си", а човекът не го вярва, има ли [406] нещо, на което Бог да постави печата Си? Не.

[Някой поискал да се прочете Исая 43:25, и старейшината Джоунс го прочел]: "Аз, Аз съм, Който изличавам престъпленията ти заради Себе Си и няма да си спомням греховете ти".

Има много други текстове като този, които можем да забележим. Един от тях е Евр. 8:15: "Греховете им няма да помня вече" и друг в Езекиил 33:16: "Нито един от греховете, които е извършил, няма да се споменава за него". Тук Господ казва, че Той няма да си спомня нашите грехове. Господ никога няма да ги спомене. Сатана е този, който прави това. Братя, нека да вярваме на Господ.

Когато вярваме в това, тогава Бог ще даде на вас и мен обрязване на сърцето, печатът на правдата от вярата, която имаме и Той може да го направи, защото има нещо там, на което да постави печата Си. И когато човек прави това като индивидуалност, той приема печата на правдата. И когато ние, като цяло тяло, като църква, повярваме това, можем да искаме със съвършена увереност за изливането на Неговия Свят Дух и да чакаме търпеливо и с увереност, знаейки, че със сигурност ще дойде в Неговото добро време.

ТРЕТАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ

Проповед 18 - Където изобилва грехът, благодатта изобилва още повече

От А. Т. Джоунс, 27-ми февруари, 1893 г.

Нашето изучаване снощи бе с цел да знаем за себе си, и как можем да знаем, че имаме благословието на Авраам, и така да бъдем подготвени, за да бъдем сигурни и да можем да искаме с увереност Божия Дух. Но има още в тази връзка. Господ ни е дал още доказателства, още повече, върху което да основем съвършената си увереност в Него, в Неговата [410] праведност; че тя е наша—че имаме правдата, която е чрез вяра, така, че да можем да искаме със съвършена увереност Неговият Свят Дух и да благодарим на Господ, че той е наш. Защото спомнете си какво казва стихът: "Христос ни изкупи от проклетията на закона, ставайки проклет за нас: защото е писано, проклет всеки, който виси на дърво: Така че благословието на Авраам да може да

дойде върху езичниците чрез Иисус Христос; за да можем да получим обещания Дух чрез вяра."

Благословието на Авраам е правдата от вяра; която трябва да имаме, за да получим и да можем да имаме, обещания Дух—и това също чрез вяра. Е, добре тогава, имаме доказателството, доказаното, съвършено дело на Бога, което демонстрира пълното ни осветление, за да можем да искаме със съвършена увереност Святия Дух, и тогава не е ли за нас това, да го получим чрез вяра? Не принадлежи ли на нас да благодарим на Бога, че е за нас? И не остава ли за Него просто да изяви това по волята Си, когато случаят може да изисква и според както може да бъде нуждата?

Е нека да изучаваме, тогава, някои други доказателства, които Той ни е дал—да го изучаваме тази вечер във връзка с това, което имаме снощи, за да може да имаме свежо пред себе си онова, което Господ Самият е открил за нас, на което да основем увереността си пред Него, върху което да можем да бъдем сигурни къде стоим и върху което да можем да искаме с пълна сигурност на вярата. А когато искаме според волята Му и искаме, за да можем да имаме това което Той е обещал, тогава Той ни чува. "Това е увереността, която имаме в Него, че каквото и да поискаме според Неговата воля, Той ни чува: и ако знаем, че ни чува," тогава "знаем, че имаме попросените от него неща." 1 Йоан 5:14, 15. И тогава може да Му благодарим, че това е наше.

Нека започнем с пета глава на Римляните, двадесети стих. Същинският въпрос, или можем също така да кажем, един от основните въпроси на изследването тази вечер е да се види какво е мястото на закона на Бога в предмета за правдата чрез вяра; какво е мястото на Божия закон в придобиването от наша страна на правдата само чрез Иисус Христос, и това е само друга фаза на мисълта, която имаме снощи, относно доказателството, което Господ ни е дал, за да ни увери, че можем да изискваме чрез вяра обещанието за Святия Дух.

"Освен това, влезе законът, за да стане още по-голямо престъплението." С други думи, Римл. 3:20, последните думи—думите, с които всички вие сте запознати—"чрез закона става познаването на греха." Защо законът беше даден на каменни плочи—като първа цел за даването му? [Събранието: "Да ни покаже какво е грехът."] Да направи грехът да изобилва; да даде познание за греха. Така че, "законът влезе за да може да се преумножи беззаконието"; да може да се яви грехът; за да се яви такъв какъвто е. Павел, говорейки в седмата глава на Римляните, казва как му е изглеждало това, в 12-ти и 13-ти стихове:

"А законът е свят и заповедта е свята, праведна и добра. Тогава това ли, което е добро стана смърт за мен? Да не бъде. Но грехът, за да се яви, че е грях, изработи смърт в мен, чрез това, което е добро; та чрез заповедта грехът да стане неимоверно по-грешен." Тогава, за да направи греха да изобилва и да го направи да изглежда такъв какъвто е, извънредно греховен—това е всъщност първата цел поради която е даден законът, нали?

А сега нека прочетем от Римляни 5-та глава: "А освен това, законът влезе, за да може да се преумножи престъплението. Но там, където изобилва грехът, благодатта се преумножи." Тогава законът сам ли е дошъл, изявявайки само греха, и само това? [Събранието: "Не."] Това е само средството за една друга цел—средството за една цел, чрез която да се осъществи друга задача отвъд познаването на греха. Така ли е? [Събранието: "Да."] Е, тогава, когато изобилва грехът—къде изобилва благодатта? [Събранието: "На същото място."] Точно там? [Събранието: "Да."] Но така ли пише, "Където изобилва грехът изобилва благодатта"? [Събранието: "Не. 'Много повече.'"] Това би било много добре, нали, ако само там където грехът изобилва там да изобилва и благодатта? Това би било много добре, но вие знаете, че това не е начинът, по който Бог върши нещата. Той прави нещата абсолютно добре—напълно добре, точно толкова добре колкото Бог може да ги направи.

Е, добре тогава, "където изобилва грехът, благодатта изобилва много повече." [Събранието: "Амин."] Тогава, братя, щом Господ, чрез Неговия закон, ни е дал познанието за греха, точно както в самия настоящ момент, на самото това място, благодатта е много по-изобилна от познаването на греха. Така ли е? [Събранието: "Да."]

Сега друг текст: "Чрез закона става познаването на греха"; и ние открихме в голяма степен: че когато законът дава познание за греха, в този определен момент, точно на това място и точно в тази точка, и при самото това нещо, благодатта на Бога е много по-изобилна от познаването на греха. Но когато законът дава познание за греха, кое е това, което докарва до убеждение? [Събранието: "Духът на Бога."] Преди да прочетем текстът, който казва това обаче, да видим какво сме приели до сега, от това което прочетохме—какво трябва, вие и аз, да приемем оттук нататък след познаването на греха? [Събранието: "Изобилна благодат."]

Тогава пред лицето на греха, не съществува повече възможност за обезсърчение, нали? [Събранието: "Не."] Никаква възможност за това. Виждате

че е невъзможно повече, вие и аз, да се обезсърчим или да стоим като под облак при познаването на греха. [411]

Защото независимо колко е голямо познанието, независимо колко много грехове са ни разкрити и доведени до познанието ни, то точно там, в същия този момент, точно при онези неща, и точно по същото време на нашето преживяване, благодатта на Бога изобилва много повече от всичкото познание за греховете. Е добре, тогава, отново казвам, как е възможно някога да се обезсърчим? Братя, не е ли така, че Господ иска да сме насърчени? [Събранието: "Амин!"] Насърчете се.

Ето че сега, този стих, който имаме пред себе си, представя същото нещо. Йоан 16:7, 8: "Обаче аз ви казвам истината." Какво ни казва Той? [Събранието: "Истината."] Добре! И Той ни казва също, че "Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни." Значи това е то, нали? "Обаче аз ви казвам истината; за вас е по-добре аз да отида; защото ако Аз не си отида, Утешителят няма да дойде на вас." Кой няма да дойде? [Събранието: "Утешителят."] Утешителят? Това ли е Неговото име? Това ли е Той-Утешителят? [Събранието: "Да."]

"Но ако отида, ще ви го изпратя. А когато той дойде," Кой да дойде. Събранието: "Утешителят." Кой? [Събранието: "Утешителят."] "А когато той дойде, той ще упрекне [или обвини] света за грях." Какво е това, което го прави? [Събранието: "Утешителят."] Утешителят ли ни обвинява в грях? [Събранието: "Да."] Той Утешител ли е, когато прави това? [Събранието: "Да."] Сега всеки трябва да схване това. Не е ли Той упрекващият, когато Той прави това, а Утешителят по някое друго време? [Събранието: "Не."] Утешителят е този, който упреква, да благодарим на Господ! Утешителят упреква, да, благодарете на Господ! Тогава ние какво трябва да получим от упрека за грях? [Събранието: "Утеха."] Чия утеха? [Събранието: Утехата на Господ."] Утехата, която получаваме, утешава точно във времето, когато е необходима. Тогава, къде има вече място за обезсърчението ни при познаването на греха? Не е ли това същата мисъл, която прочетохме в петата глава на Римляните?

Не виждате ли тогава, че спомняйки си в самия момент и време и място, че където изобилва грехът, там преизобилва благодатта, и че точно по времето, когато Святият Дух убеждава за грях, Той прави това като Утешител. Не виждате ли, че във всичко това—помнейки всичко това—ние имаме вечна победа над Сатана? Има ли Сатана предимство над човека, който точно тогава вярва в Бога? Не. Сатана идва и казва, "Виж какъв грешник си." Благодаря на Господ, "Там където изобилва грехът, благодатта изобилва много повече." [Събранието:

"Амин!" "Добре," ще каже друг, "Аз имам такова дълбоко убеждение за грях. Вижда ми се, че никога преди в живота си не съм бил убеждаван толкова дълбоко в грях." Благодарете на Господ, ние приемаме повече утеха от когато и да е преди това в живота ни. Не виждате ли братя, че това е така? [Събранието: "Така е."] Е, добре тогава, нека да благодарим на Господ за това. [Събранието: "Амин!"] Бих желал да знам защо да не хвалим Господ точно сега.

Но има и още в Римл. 5:20. За какво е всичко това? Първо, ние разбрахме, че законът прави грехът да изобилва, за да може благодатта да изобилва, така че да може тази благодат да ни води при Христос. И сега за какво са тези две неща? Законът прави греха да изобилва, за да може благодатта да изобилва. За какво са тези двете? "Така че както грехът царува, за да докара смърт." Ние знаем, че това е така нали? Ето, така е. Законът прави греха да изобилва, за да можем да бъдем водени към повече изобилие на благодатта, "така че както грехът царуваше за смърт, така да може да царува и благодатта."

Какво означава "също така"? Точно така сигурно. Точно толкова. Тогава, не е ли вярно, че Бог ще направи да изобилва благодатта и да царува в живота ни, точно толкова сигурно, колкото грехът в света? [Събранието: "Да, господине."] Но, забележете, когато благодатта царува много по-изобилно, тогава каква е разликата между свободата от греха сега и робуването му преди това? Свободата е много по-изобилна отколкото е било робството. "Та както грехът царува към смърт, така да може и благодатта да царува чрез правдата към вечен живот чрез Исус Христос."

А сега нека видим цялата история. "Законът дойде, за да може престъплението да изобилва," така че да можем да намерим по-изобилна благодат, изобилваща точно там на всички онези места, а благодатта изобилва "чрез правдата към вечен живот чрез Исус Христос нашият Господ." Тогава защо влезе законът? [Глас: "Да ни доведе при Господ."] За какво влезе законът? [Глас: "Да ни доведе при Христос."] Да. Не виждате ли? Следователно, по което и време някой в този свят да използва десетте заповеди—щом, който и да е грешник в този свят използва десетте заповеди за някаква друга цел освен за достигане на Исус Христос, каква цел поставя той? [Събранието: "Погрешна цел."] Той изопачава намерението на Бога в даването на закона, нали? [Събранието: "Да, господине."] Следователно, използването на закона на Бога от хора за каквато и да е друга цел, освен за да може те да достигнат Исус Христос, е да се използва законът по начин, по който Бог никога не е възнамерявал.

Е, тогава, законът ни довежда при Христос. Това е сигурно. За какво? [Събранието: "За да можем да бъдем оправдани."] Какво иска от мен и вас законът? Има ли той някакви изисквания от нас преди да достигнем Исус Христос? Когато законът ни намери, той иска ли нещо от нас? [Събранието: "Той иска праведност [412]."] Каква? [Събранието: "Съвършена праведност."] Чия? [Събранието: "Божията."] Божията праведност? [Събранието: "Да."] Точно такава праведност каквато Бог е изявил в собствения Си живот, по неговия начин на правене на нещата? [Събранието: "Да."] Този закон ще бъде ли доволен от вас и мен за нещо по-малко от това? Ще приеме ли нещо по-малко от това, дори и един косъм по-малко? [Събранието: "Не."] Ако стигнем на един косъм по-малко от това - ще се окаже прекалено недостатъчно, пропускаме го.

Отворете на Тимотей, и Павел ни казва какво иска законът от вас и мен и какво иска също в нас. 1 Тим. 1:5: "Сега краят (задачата, целта, намерението) на заповедта е благотворителност." Какво е благотворителност? [Събранието: "Любов."] Каква любов? [Събранието: "Любовта на Бога."] "От чисто сърце." Какво сърце? [Събранието: "Чисто сърце."] "И от добра съвест." Каква съвест? [Събранието: "Добра."] "И от непресторена вяра." Това е което законът иска да намери във вас и мен, нали? Ще приеме ли вас и мен с нещо по-малко от това, което той изисква—съвършена любов, изявена "от чисто сърце, добра съвест и непресторена вяра"? Не, никога. Е, значи, това което той изисква е просто съвършенство.

Е, сега, имаме ли—въобще някой в света—нещо от този вид любов, която да предложим на закона на Бога? [Събранието: "Не."] Има ли човек естествено този вид съвест? [Събранието: "Не."] Не, господи. Добре, тогава, законът изисква това от всеки човек на земята тази вечер, независимо кой е той. Той го изисква от вас и от мен; изисква го от хората в Африка и всички хора на земята, и той няма да приеме нищо по-малко от това от никой от тях. Но тази вечер говорим за себе си. И така, законът идва при вас и мен тази вечер и казва: "Искам благотворителност; Искам съвършена любов—любовта на Бога. Искам да я виждам в живота ти през цялото време. И искам да я видя изявена в едно чисто сърце и чрез добра съвест и непресторена вяра." Ето къде сме.

"Добре," казва някой, "Не го получих. Направих най-доброто." Но законът ще каже, "това не е онова, което аз искам. Аз не искам твоето най-добро. Аз искам съвършенство. Никак не искам твоето действие; това, което аз искам е Божието. Аз не преследвам твоята правда; искам Божието правда от теб. Не искам твоето извършване. Искам Божието извършване в твоя живот." Ето това казва законът на всеки човек. Тогава, когато съм прекъснат още на първия

въпрос, дори тогава, когато съм казал, че съм направил най-доброто, тогава аз няма какво повече да кажа. Не е ли това, което Писанието казва: "Та всяка уста да се затвори." Точно това казва, нали?

Но идва един спокоен, тих глас, който казва, "Ето съвършен живот; това е животът на Бога. Ето чисто сърце; ето добра съвест. Ето непресторена вяра." Откъде идва този глас? [Събранието: "Христос."] Ах, Господ Исус Христос, който дойде и застана там, където аз стоя, в плътта, в която аз живея. Той живя там. Съвършената любов на Бога бе изявена там. Съвършената чистота на сърцето бе изявена там. Добрата съвест бе изявена там и непресторената вяра на ума, който беше в Исус Христос е там.

Добре, тогава, Той просто идва и ми казва, "Ето, вземи това." Тогава това ще е достатъчно, нали? [Събранието: "Да."] Животът изявен в Исус Христос, ще задоволи закона. Чистотата на сърцето, която дава Исус Христос – това ще задоволи закона. Добрата съвест, която Той може да създаде, това ще го задоволи също. Непресторената вяра, която Той дава—това ще го задоволи, нали? Така ли ще е? [Събранието: "Да."]

Е, тогава не е ли това, което законът е искал през цялото време? Законът иска Исус Христос, нали? [Събранието: "Да."] Ето какво иска законът: това е същото нещо, за което той ни призовава в петата глава на Римляните, нали? Но защо той призовава за това във връзка с мен? Той призовава за Христос в мен, защото законът иска да види това нещо в мен. Тогава, задачата на закона на Бога не е ли, самото евангелие на Христос? "Христос във вас славната надежда?" Ех, така е.

Римл. 5:1, 5. "Оправдани чрез вяра имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос, а любовта на Бога е излята в сърцата ни чрез Святия Дух, който ни е даден." Ето това е благотворителността. Върховна любов. Деян 15:8, 9, "А Бог, който познава сърцата, им засвидетелства, давайки им Святия Дух, както направи с нас, и не направи разлика между нас и тях, очиствайки сърцата им чрез вяра." Ето я любовта на Бога от едно чисто сърце.

Евр. 9:14: "Колко повече кръвта на Христос, който чрез вечния Дух принесе себе си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртви дела, за да служите на живия Бог?" Ето я чистата съвест, братя, и ето я любовта на Бога от добра съвест.

Тогава ето я тази вяра, която Той дава, която Той ни прави способни да пазим—вярата на Исус, която ни прави способни да пазим заповедите на Бога—ето я любовта на Бога чрез непресторена вяра.

О, тогава вестта за правдата на Бога, която е чрез вяра в Исус Христос, ни довежда, и довежда до нас, съвършеното изпълнение на закона на Бога, нали? [Събранието: "Да."] Тогава това е задачата и целта и тази една единствена цел [413] на третата ангелска вест, нали? [Събранието: "Да."] Това е Христос. Христос в Неговата праведност. Христос в Неговата чистота. Христос в Неговата любов. Христос в неговата нежност и благородство. Христос в цялото Негово съществуване. Христос и Той разпънат. Това е словото братя. Нека бъдем радостни за това; нека бъдем радостни за него. [Събранието: "Амин."]

И тогава, когато имаме Исус, когато сме Го приели чрез вяра и законът стои пред нас или ние стоим пред него и той предявява своето чудесно изискване за благотворителност, ние можем да кажем, "Ето това е. То е в Христос и Той е мой!" От чисто сърце—"То е в Христос, и Той го е дал на мен—добра съвест." Кръвта на Христос е сътворила това в мен. Ето. "непресторена вяра," вярата в Исус. Той ми я даде. Ето я. Тогава, точно както ни казва Пътят към Христос, ние можем да дойдем при Исус сега и да бъдем очистени и да застанем пред закона без ни най-малко срам или угризение. Добре. Братя, когато имам, това което ме довежда в съвършено съгласие със закона на Бога, тогава съм доволен и не може да не се радвам, че съм така доволен.

А сега нека отворим и прочетем третата глава на Римляните. Тя ни казва цялата история без да има нужда от друго изучаване освен простото прочитане на текстовете. Римл. 3:19-22. Можем да кажем още сега амин на всяка дума, която срещаме тук. "Сега знаем." И това е така. "Това, което законът казва той го говори за онези, които са под закона; та всяка уста да се затвори и целият свят да бъде обвинен пред Бога." Не е ли така? Това което ми казва, че съм грешник не може да ми каже, че съм праведен. "Но сега"—добре. Кога? [Събранието: "Сега."] Добре, братя, нека да кажем така братя. "Но сега праведността на Бога се изявява без закона." Това е така, нали? [Събранието: "Да."] Законът не може да я изяви в нас, защото ние не я виждаме там. Там е, но ние сме толкова слепи, че не можем да я видим там. Грехът толкова много ни е заслепил и опорочил, че не можем да я видим в закона. И ако можехме да я видим там, ние не бихме отишли там, защото в нас няма нищо, с което да може да се започне хармонизирането с нея. Ние сме напълно безнадеждни.

Така че сега "праведността на закона се изявява без закона. . . . тоест правдата на Бога, която е чрез вярата на Исус Христос, към всички и на всички, които вярват." Какво означава тази дума "вярват", когато Бог говори за нея? [Събранието: "Вяра."] А какво е истинска вяра? Подчиняване волята на Него, предаване сърцето на Него, съсредоточаване на чувствата и привързаността към Него. Ето това има Той предвид тук за онези, които ще Го приемат, защото вярването е да приемеш, когато Бог говори. Той казва така в първата глава на Йоан, стих 12. "Но на онези, които Го приеха, даде силата да станат синове на Бога, тоест на онези, които вярват в Неговото име." Именно правдата на Бога, която е чрез вярата на Исус Христос към всички и на всички, които вярват: защото няма разлика." Тогава всеки един от нас може ли да я има тази вечер? Може ли да я имаме? Да я имаме защото вярваме.

Тогава, това е задачата на закона, нали? Да ни доведе при Исус Христос, за да може да бъдем оправдани чрез вяра, направени праведни чрез вяра, така че Неговата правда—правдата на Бог в Христос—да бъде наша? Това е. Е, щом това е истина, щом сме стигнали до там, тогава каква е ползата от закона? За какво е законът тогава? [Събранието: "Той свидетелства."] Точно така. Нека прочетем сега тази част от двадесет и първи стих, която аз не прочетох: "Но сега правдата на Бога се изявява без закона, бивайки засвидетелствана чрез закона." Това е точно мястото докъдето трябва да прочетем сега. Обаче всичко останало принадлежи на това. Следователно, когато законът дава познание за греха, за да може да имаме познание за изобилието на благодатта, която премахва греха, тогава благодатта царува чрез правдата към вечен живот чрез Исус Христос—а тази правда на Бога чрез Исус Христос е наша чрез действието на закона, и това познание за греха ни е довело при Христос, и ние Го имаме, а законът е доволен по отношение на всички негови изисквания, които имаше към нас.

Сега, когато е доволен по отношение на всичките си изисквания, които имаше към нас, тогава той ще продължава ли да казва, че е доволен; че всичко е наред? Когато законът предявяваше своите изисквания към нас, които ние не можехме да удовлетворим по никакъв друг начин освен чрез Исус Христос присъстващ в нас, тогава, докато оставаме там, законът на Бога ще продължава ли да стои точно там казвайки, "Това е правилно и аз съм доволен от него"? [Събранието: "Да."] Тогава ако някой започне да поставя под въпрос това като казва, "Не е така," тогава имаме свидетели, които да го опровергават, нали?

Сега вие виждате, че е необходимо по няколко причини да имаме свидетели. Един такъв свидетел, във връзка с нас и нашето лично преживяване е този: Когато Бог говори и ние Му вярваме, тогава всеки един от нас знае за себе си, че правдата на Бога е наша, че ни е дадено право над нея, че тя ни принадлежи и че можем със съвършен мир да си почиваме в нея. Но има и други хора, които трябва да знаят това. Могат ли и те да знаят това, чрез говорене по този начин? [Събранието: "Не."] Могат ли да го знаят чрез моето изказване в одобрение на това и понеже аз казвам, че това е така значи то е така? Това ще ги убеди ли? Дали това доказателство е достатъчно за тях? [Събранието: "Не."] Те имат нужда от нещо по-добро дори от моето слово. Не виждате ли, Господ е посрещнал точно това изискване и ни е дал свидетели, към които те могат да апелират, да отидат при тях и да ги питат когато пожелаят [414] дали това, което имаме е истинско или не. Така ли е? [Събранието: "Да."]

Няма нужда да идват, за да питат нас; ако разбира се те ни питат ние можем да им кажем това, което ни е казал Господ и ако това не е достатъчно, те могат да отидат и да питат онези свидетели. Можем да им кажем така: Имам едни приятели. Те ме познават от както съм се родил до днес. Те ме познават по-добре от мен самия и ако искате да научите нещо повече от това, което казвам идете и ги питайте. Те ще ви кажат. Колко от тях са там? [Събранието: "Десет."] Тяхната дума струва ли? Казват ли истината? Ах, те са самата истина. Те са истината. Псалм 119:142. Е, тогава е невъзможно да свидетелстват другояче. Когато те кажат, че това изискване е удовлетворено, "Този живот е угоден за нас," това е достатъчно за всеки във вселената, нали? [Събранието: "Да."]

Тогава дали твърдението на човека, че вярва в Исус и настоява че има правдата на Бога, която идва при вярващия в Исус, дали това твърдение е достатъчно за този свят? [Събранието: "Не."] А нашата дума в защита на това? [Събранието: "Не."] Е, ще го кажат и има много такива, които ще го кажат, "Та нали вярваме в Спасителя. Аз също имам право да изисквам правдата, която Той има, съвършената святост и съвършеното осветение и да твърдя, че не съм съгрешавал десет години и че стоя над всяко изкушение, и че знам това." А как го знаеш? "Та нали го чувствам в сърцето си. Чувствам го в сърцето си и го имам в продължение на няколко години." Да ама това въобще не е доказателство, защото "сърцето е измамливо повече от всичко и отчайващо нечестиво." Измамливо повече от колко неща? [Събранието: "От всичко."] От всичко? [Събранието: "Да."] Дори по-измамливо от Сатана? [Събранието: "Да."] Дали действително сърцето е по-измамливо от всичко? [Събранието: "Да."] Той го казва, независимо дали можем да го разберем или не. То е по-измамливо от

самия Сатана, нали? [Събранието: "Да."] Сърцето ще ме заблуждава по-бързо и по-често от Сатана.

Е, тогава, когато онзи човек чувства в сърцето си, това добро доказателство ли е? Когато сърцето ми казва, че аз съм добър, какво прави то тогава? [Събранието: "Измамва."] Соломон казал, "Който уповава на сърцето си е глупак." а то е не просто глупак, но той е заблуден в това нещо, нали? [Събранието: "Да."] Достатъчно лошо е да се заблуди мъдър човек, но когато глупакът се заблуди, какво ли ще излезе от това? Следователно, не можем да си позволим да уповаваме на такива неща по един такъв важен въпрос като този. Не, господа. Имаме нужда от по-добро доказателство от сърцето на човек, който вярва, че има правдата на Бога, че всичко при него е наред и е напълно подготвен за съда и че не е сгрешавал в продължение на десет години, свят, осветен и над изкушението и т. н. и т. н. Имаме нужда от нещо повече от това, и е факт, че Иисус беше тук на тази земя достатъчно дълго и Той никога не е бил над изкушението докато беше тук. Християните също не са, докато са живи.

Е, значи това доказателство не е достатъчно. Искаме нещо повече от това. И ако този човек, който твърди, че има Божията правда чрез вярата на Иисус Христос, има само това свидетелство, и свидетелството му се изчерпва с това, тогава какво струва свидетелството му! [Събранието: "Абсолютно нищо."] Просто нищо. Абсолютно нищо. Това е една измамна претенция. Той никога не може да осъществи това. Така, че Господ не ни е оставил там. Снощи в нашия урок открихме, че когато искаме да знаем, че тези неща са така в своето преживяване, ние не трябва да гледаме навътре, за да разберем дали това е така, но да погледнем към това, което казва Бог, за да видим дали това е така. Когато намерихме Иисус Христос и Го имаме, тогава Господ не иска да гледаме навътре, за да видим дали Той е там. Той ни е направил свидетели, чието свидетелство ще ни казва през цялото време, че Той е там и на всеки друг, че Той е там. Сега правдата на Бога, която е чрез вярата на Иисус Христос се изявява и когато това е така тя е засвидетелствана чрез закона.

Тогава законът трябва, първо, да ни доведе при Христос, а след като ни е завел при Христос и сме Го намерили, тогава той свидетелства точно за това нещо. Първо, дава познание за греха, а после свидетелства за Божията правда, която е чрез вяра. Е, тогава всеки, който използва някога Божия закон с някаква друга цел, освен тези двете, какво прави такъв със закона на Бога? [Събранието: "Извращава го."] Той извращава цялата работа. Той го използва за цели, които Бог никога въобще не е възнамерявал. Така че дори някой човек или ангел да използват закона на Бога по някакъв друг начин или с

някаква друга цел освен тези двете - човекът може да го използва и за двете, но ангелите могат да го използват за едната—такъв е изопачил закона на Бога.

От къде е нашата правда? [Събранието: "От Бога."] "Тяхната правда е от мен, казва Господ." 2 Кор. 4:6. "Защото Бог, който заповяда на светлината да изгрее от тъмнината, е огрял в сърцата ни, за да даде светлината от познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос." Къде намираме познанието за славата на Бога? [Събранието: "В лицето на Исус Христос."] В лицето на Исус Христос.

А сега 2 Кор. 3:18. "Но ние всички, с открито лице гледаме като в огледало славата на Господ, се променяме в същия образ от слава в слава, именно чрез Духа Господен." Тогава какво е това, което виждаме в лицето на Исус Христос? [Събранието: [415] "Славата на Господ."] Какво е славата на Господ? Ние прочетохме тук, беше ни казано тук, чрез Духа на Бога, че вестта за Божията правда, която е чрез вяра в Исус Христос, това е началото на славата, която ще просвети цялата земя. Тогава какво е славата на Бога? Неговата правда; Неговият характер. Къде я намираме? В Исус Христос. Там е славата на Бога разкрита в лицето на Исус Христос. Виждате, че Той казва така. Ето къде я търсим.

Дали търсим правда от закона? [Събранието: "Не."] Дори след като бяхме доведени при Христос, дали търсим правда там? [Събранието: "Не."] Къде търсим правда? В лицето на Исус Христос. Тогава "ние всички, с открито лице гледаме като в огледало славата на Господ, и се променяме в същия образ от слава в слава," от правда към правда, от характер към характер, от доброта към доброта, именно чрез Духа Господен.

Тогава не виждате ли как правдата на Бог и Святия Дух вървят ръка за ръка? Не виждате ли, че когато добиваме правдата, която е чрез вярата на Исус Христос, действителното благословение на Авраам, тогава Святия Дух не може да бъде държан далече от нас. Не можете да разделите двете неща. Те принадлежат едно на друго. Тогава, щом имаме това и знаем, че го имаме чрез вяра в Неговото слово, тогава Той казва, че имаме право да искаме Святия Дух, а също и да го получим.

Но вижте това. Гал. 4:5: Той дойде "да изкупи онези, които бяха под закона, за да може да получат осиновяването. И понеже сте синове, Бог изпрати Духа на Сина Си в сърцата ви." Той го изпраща. Той не иска да го задържа. Той го изпраща в сърцето. Това е свободен дар.

Тогава казвам, не виждате ли, че е невъзможно да бъдат отделени Божията правда и Святия Дух? Е, тогава, "променени в същия образ от слава в слава, именно като от Духа Господен" и когато образът на Бога в Исус Христос се намери в нас, тогава какво? Ето го отпечатъка, Божият печат. Чухте това в другите уроци. Когато чрез гледане в лицето на Исус Христос, и само там, приехте правдата на Бога, която е чрез вяра в Него и винаги гледайки към славното Му лице, което отразява Божията слава, резултатът от това е, че ще бъдем променени по същия образ, за усъвършенстване и възстановяването на Божия образ в нас, чрез действието на Божия Дух в душата. И когато това се направи, тогава същият Дух на Бога е там, за да постави печата на живия Бог, вечният отпечатък на Неговия собствен образ.

Е тогава след като дойдохме при Христос, след като Го намерихме, тогава ние не търсим праведност в закона. А къде търсим? [Събранието: "В лицето на Исус Христос."] В лицето на Исус Христос, и докато гледаме там какво казва законът? [Събранието: "Това е правилно."] Законът свидетелства, "Ето това е мястото, където трябва да се гледа. Ето това искам да имам аз. Това е удовлетворяващо. Ние сме в пълно съгласие." Къде гледат ангелите в небето? Не гледат ли в закона, за да видят дали са праведни или не? [Глас: "Винаги гледат лицето на нашия Отец."] "Техните ангели винаги гледат лицето на Моя Отец, който е в небето." Тогава от къде идва правдата на ангелите? [Събранието: "От Бога."] От Бог чрез Исус Христос, нали? А какво прави законът в Божия трон, основата на Неговия трон, какво прави там оригиналният екземпляр на Неговия закон? Когато ангелите поглеждат в лицето на Онзи, който седи на трона, какво прави законът, никога недокосван от човек, и никога не може да бъде докоснат, какво прави той там? Той свидетелства за правдата на Бога, която те добиват без закона.

Това винаги е била истинската идея за употребата на закона на Бога. Когато хората са съгрешили и са извършили нещо срещу заповедите на Бога, във връзка с неща, които не е трябвало да се извършват и са станали виновни, тогава те трябвало да донесат жертвата за прощение. Лев. 4. И тогава, както и сега, заповедите свидетелстваха за правдата, която те придобиваха чрез вяра в Исус. И затова шатърът беше наречен "Шатър на свидетелството (witness)." Деян 7:44 и Числа 17:7, 8; 18:2. Шатърът на свидетелството (testimony) е същото нещо, защото свидетелството (testimony) е доказателството дадено от свидетел (witness). Така че шатърът бе шатърът на свидетелството (witness) или свидетелството (testimony), ковчегът беше ковчегът на свидетелството (testimony) или свидетелството (witness), защото той съдържаше плочите на свидетелството (testimony). Каменните плочи, плочите на закона, бяха плочите

на свидетелството (testimony), защото те бяха доказателството на свидетеля, който Бог определи да свидетелства за правдата на Бога, която идва без закона, само чрез вярата на Исус Христос. Тогава е завинаги вярно в цялата вселена, че "ако правдата идва чрез закона, тогава Христос е умрял напразно." Гал. 2:21. Завинаги и навсякъде е вярно, че "Тяхната правда е от мен, казва Господ." А законът свидетелства за правдата, която всички добиват от Бога без закона, но чрез Исус Христос.

Тогава не е ли вярно, както казах преди малко, че ако човек или ангел използват закона на Бога с някаква друга цел или различна от двете посочени цели, той напълно извращава закона на Бога от това, за което е бил замислен. Е добре тогава, правдата на Бога, която е чрез вярата на Исус Христос, тя [416] задоволява всичко, нали? Всичко в този момент, а за колко дълго? [Събранието: "Завинаги."] Сега и завинаги тя задоволява всичко. Е добре тогава, можем да знаем за себе си, че тя е наша, чрез доказателствата, които Бог ни даде снощи и те са вечно сигурни, и всеки в този свят може да знае, че ние сме упълномощени за това, чрез свидетелите, които Бог е дал.

Е, това трябва да ни подготви за печата на Бога, Божията правда, за да може чрез това да бъдем променени от слава в слава, в същия образ, и когато това е завършено, какво тогава? Какво свидетелства за това? [Събранието: "Съботата на Господ."] Тя ще свидетелства, че това е напълно завършено дело от край до край.

Както проф. Прескът ни представи в своята проповед, присъствието на Христос е което прави мястото свято и осветява там където е. А когато присъствието на Христос е там в пълнотата си, тогава какво е това място? Осветено е. Какъв е знакът на освещението? [Събранието: Съботата."] А завършеното освещение е Божието завършено дело в душата. Тогава щом делото на Бога е завършено в душата, законът на Бога ще свидетелства за това през цялото време. Но коя част от закона на Бога по-специално свидетелства за това определено нещо, пълното освещение на Неговия народ? [Събранието: "Съботата на Господ."] Тя стои там като свидетел и като главен свидетел и двете се обединяват в свидетелството и печатът е поставен. Това дело е завършено.

Братя, как може да премахваме печата на Бога? Тогава не сме ли прави сега, във времето на запечатването? [Събранието: "Да."] А това е чрез правдата на Бога, която е чрез вярата на Исус Христос, нали? Да, господа. И тогава, когато онзи печат е получен; когато е поставен там, тогава тези могат да устоят по време на язвите, по време на всички изкушения и трудности идващи от Сатана,

когато той действа с цялата сила и знамения и лъжливи чудеса. Защото обещанието е "както ти опази словото на моето търпение, Аз също ще те опазя от часа на изкушението, което ще дойде върху целия свят, за да изпита онези, които живеят на земята."

И когато това отmine—тогава е даден вход в небесния град. Вход в небесния град. Благодарете на Господ. Ето ги изпитанията през които трябва да преминем, но, братя, когато имаме тази правда на Исус Христос, ние имаме това, което ще премине през всеки изпит.

И в онзи ден ще има две групи. Ще има едни, когато се затвори вратата и те ще искат да влязат и ще казват, "Господи, отвори ни. Искаме да влезем." И някои идва с въпроса, "Какво сте направили, за да влезете? Какво право имате да влезете в наследството тук? Какво право имате над него?" "О, ние те познаваме. Ние ядохме и пихме в присъствието ти, и ти поучава по улиците ни. Да, и освен това ние изповядахме твоето име. В твоето име изгонвахме демони и в твоето име извършихме много велики дела. Нали направихме много чудни неща. Господи, не е ли достатъчно това доказателство? Отвори вратата."

Какъв е отговорът? "Махнете се от мен, вие които вършите нечестие." Какво казват те? "Ние извършихме много чудни дела. Извършихме ги. Ние сме напълно праведни. Праведни сме. Прави сме. Абсолютно прави. Затова ние имаме право да бъдем тук. Отвори вратата." Но "ние" не се числим към тези, нали?

Там ще има друга група, през този ден—едно голямо множество, което никой човек не може да изброи—всички народи, племена, езици и хора, и те ще станат, за да влязат. И ако някой им зададе този въпрос, "Какво сте направили, за да влезете тук? Какво право имате да сте тук?" Отговорът би бил:

"О, аз не съм направил абсолютно нищо, за да го заслужа. Аз съм грешник, зависим единствено от благодатта на Господ. О, аз бях толкова окаян, така напълно пленен и в такова робство, че никой не можеше да ме избави освен Самият Господ; така окаян, че всичко, което можех да направя някога беше да искам Господ постоянно да ме утешава, толкова беден, че трябваше постоянно да прося от Господ; толкова сляп, че никой освен Господ не можеше да ме направи да виждам; толкова гол, че никой не можеше да ме облече освен Самият Господ. Всичкото право, което имам е поради това, което Исус е направил за мен. Но Господ ме възлюби. Когато плаках в своето окаянство, Той ме избави. Когато поисках утеха в своята мизерия, Той ме утешаваше през

цялото време. Когато в бедността си просех, Той ми даде богатства. Когато в слепотата си исках да ми покаже пътя, за да мога да знам пътя, Той ме водеше през целия път и ме направи да виждам. Когато бях толкова гол, че само Той можеше да ме облече, ето, Той ми даде тази дреха, която съм облякъл, така че всичко, което мога да представя, всичко което трябва да представя като нещо заради което мога влезна, всяко право което да ми позволи да влезна, е единствено в това, което Той направи за мен. Ако с това не съм допуснат, то тогава аз съм оставен навън, и това също би било справедливо. Ако съм оставен навън, няма за какво да се оплача. Но, о, не ме ли упълномощава това да вляза и да притежавам наследството?"

Но той казва, "Е, има едни много особени личности тук. Те искат да бъдат напълно удовлетворени от всеки, който минава оттук. Тук имаме десет изпитващи. Когато те погледнат случая на един човек и кажат, че той е напълно както трябва, тогава те могат да минат. Желаете ли те да бъдат повикани, за да изпитат вашия случай?" А ние ще отговорим, "Да, Да, защото аз искам да вляза и искам да се подчиня на всеки преглед, защото дори и да бъда оставен навън аз нямам от какво да се оплаквам. Аз така или иначе съм загубен, когато съм оставен на себе си. [417]

"Е, добре," казва той, "тогава ще ги повикаме." И така онези десетимата са доведени и казват, "Ами, да, ние сме напълно удовлетворени от него. Ами, да, избавлението, до което той стигнал, от своето окаянство е това, което е извършил нашият Господ; утехата, която той е имал през целия път и от която е имал нужда толкова много е това, което е дал нашият Господ. Богатството, което той има, каквото и да има, когато бе така беден, го даде Господ, и слепотата, каквото вижда сега, Господ му го даде. И той вижда само това, което е Господне. И голотата му, тази дреха, която той има, Господ му я даде. Господ я изтъка, и тя е изцяло божествена. Само Христос. Ами, да, той може да влезе."

[Тук събранието започва да пее:--

"Иисус плати всичко това,
Аз му дължа всичко;
Грехът остави мораво петно:
А Той го направи бяло като сняг."]

И тогава братя, през портите ще се чуе глас на най-сладка музика, пълен с нежността и страданието на моя Спасител—гласът ще дойде отвътре, "Влезте, вие благословени от Господа." [Събранието: "Амин."] "Защо стоите навън?" И

портата ще се отвори, и ние ще имаме "изобилен вход във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос."

О, Той е пълен Спасител. Той е моят Спасител. Душата ми възвеличава Господ. Душата ми ще се радва в Господ, брат, тази вечер. О, аз казвам с Давид, елате и величайте Господ с мен и нека заедно да възвеличим името Му. Той осигури пълно задоволство. Няма нищо срещу нас братя. Пътят е чист. Пътят е отворен. Правдата на Христос е достатъчна. Това е светлина и любов и радост и вечно превъзходство.

Не е ли вярно тогава това в Исая 60:1: "Стани, свети, защото светлината ти дойде и славата на Господ се издигна над теб. Защото, ето, тъмнина ще покрие земята и гъста тъмнина народа, но Господ ще се издигне над теб и славата му ще се види върху теб." Братя, Той може да го направи. Той иска. Нека да Му позволим. [Събранието: "Амин."] И нека да Го хвалим докато Той го прави.

Сега не можем ли да хвалим Господ. Тогава всички в този дом, които искат да го направят, просто излезте напред сега. Ще кажа амин на всяка дума от това, защото моята душа също Го възвеличава, братя. Душата ми Го хвали, също братя, защото Той е моят Спасител. Той завърши делото. Той извърши благодатното Си дело. Той ме спаси. Той спаси всички. Нека му благодарим завинаги.

Професор Прескът: Освежителните времена са тук, братя. Духът на Бога е тук. Отворете сърцето, отворете сърцето. Отворете сърцето с прослава и благодарност.

ТРЕТАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ

Проповед 19 - Съботата като знак на Създателя

А. Т. Джоунс, – 1-ви Март, 1893 г.

Тази вечер ще започнем с първия стих на Откровение 14 глава.

"И видях, и ето, Агнето стоеше на планината Сион и с него сто четиридесет и четири хиляди, които имаха името на Отец, написано на челата им." За същото това число пише и в 7-та глава в 4-ти стих, но аз чета от първия стих: "И след това видях четири ангела, които стояха на четирите ъгъла на земята, държащи четирите ветрове на земята, за да не духа вятърът по земята, нито по морето,

нито по някое дърво. И видях друг ангел, който възлизаше от изток, в когото беше печата на живия Бог: и той извика със силен глас към четирите ангела, на които беше дадено да повредят земята и морето, казвайки, Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, докато не поставим печат на челата на слугите на нашия Бог. И чух числото на подпечатаните: и имаше сто четиридесет и четири хиляди подпечатани." [438]

Цялата причина за прочитането на тези стихове се състои в това да направим връзката, която показва, че печатът на Бога и името на Бога са неотделимо свързани. Тези 144,000 имали името на техния Отец на челата си, и били запечатани на челата си с печата на живия Бог. Тогава, щом открием какво е името на Бога, ние ще знаем какво е печатът на Бога, защото това, което ще ни докара Неговото име и ще постави върху умовете ни Неговото име и в Неговото име ще бъде печатът на Бога.

Сега отворете на Изх. 3:13, 14. Това се отнася за времето, когато Господ се явил на Мойсей в горящия храст. Той го изпратил да избави народа на Бога от Египет: "А Мойсей каза на Бога, Ето, когато отида при израилтяните и им кажа, Богът на бащите ви ме изпрати при вас, и те ми кажат: Какво е името му? Какво да им кажа? И Бог каза на Мойсей: АЗ СЪМ ТОЗИ КОЙТО СЪМ. И каза, Така ще кажеш на израилтяните, АЗ СЪМ ме изпрати при вас." Господ му бил казал за сега само това, както четем в шестия стих, "Аз съм Бог на бащите ви, Бог на Авраам, Бог на Исаак и Бог на Яков."

Сега, Мойсей пита: "Когато отида при израилтяните, и им кажа: Бог на бащите ви ме изпрати при вас; и те ми кажат, Какво е името му? Какво да им кажа? И Бог казал на Мойсей: АЗ СЪМ ТОЗИ КОЙТО СЪМ: и той каза, така ще кажеш на израилтяните, АЗ СЪМ ме изпрати при вас. И Бог каза още на Мойсей: Така да кажеш на израилтяните, Господ Бог на бащите ви, Бог на Авраам, Бог на Исаак, Бог на Яков, ме изпрати при вас: това е името ми завинаги, и това е споменът ми във всички поколения."

Но какво е Неговото име? "АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО СЪМ." Той беше казал, и те разбраха, че той беше Бог на Авраам, Бог на Исаак и Бог на Яков," и Богът на техните бащи. Те знаеха, че бащите им имаха Бог, на когото се кланяха. Тези хора бяха чули за Бога на бащите им. Те си спомняха, макар и смътно сега този Бог на бащите им, но сега Той им разкриваше, че Богът на бащите им е Богът, Чийто име е: „АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО СЪМ," и "това е името ми завинаги, и това е споменът ми във всички поколения."

Тогава името на Бога и Неговият спомен вървят заедно. Виждате ли? Но, какво е Неговото име? "АЗ СЪМ," само това? Не. Неговото име не е просто 'АЗ СЪМ,' НО 'Аз съм' какво? "АЗ СЪМ." Това е идеята за "това"; "АЗ СЪМ", това което или каквото, "АЗ СЪМ." Сега, виждате, че не е достатъчно Господ да казва на хората, че Той е, но ние трябва да знаем, че Той е каквото е, поради знанието за Него Самия, за да ни направи добро. Съществуването за нас не е достатъчно, за да познаваме Бога—не е достатъчно да знаем, че Той съществува, но трябва да знаем какъв е Той и като какъв съществува Той по отношение на нас. Затова Той не казва само, "АЗ СЪМ,' това е името ми." Не, но "АЗ СЪМ" това, което 'СЪМ.'" Това е Неговото име и ако ние наистина ще познаваме Бог, трябва да знаем не само, че Той е, но че Той е това, което е Той и докато не знаем какъв е Той, ние не Го познаваме.

Същата мисъл е изразена в Евр. 11:6: "Без вяра е невъзможно да Му бъде угоден човек (на Бог): защото този, който идва при Бога трябва да вярва, че Той е, и че Той награждава онези, които Го търсят старателно." Е, каква е наградата, която Бог дава на онези, които Го търсят? Тя е Самият Той; Самият Той, с всичко което е и с всичко което има. Но, ако сме имали всичко, което Той има без да имаме Него самия, какво добро би ни дало това? Виждате, че ако имаме всичко, което Той има, и все още бяхме себе си, ние просто бихме били върховни—е това граничи с демоните, нали? Да дадеш на един човек всичко, което има Бог и той все още да си остава човекът, който е, това би било страшно нещо. Затова, ако Господ ни даде всичко, което има, това би било нищо, ако не ни даде това, което е Той, докато не ни даде Себе Си. Следователно, когато Той ни дава това, което е Той, дава ни Себе Си, Своя характер, Своето име, естеството Си и позицията Си, тогава ние може да използваме това, което е Той, а така също и това, което Той има, в неговия страх и за Негова слава. Същата мисъл се съдържа там, като последица, не само, че Той е, но Той е това, което е, и "Онзи, който идва при Бог трябва да вярва, че Той е" и че Той е това, което Той е".

Добре, тогава, следвайки тази мисъл, какво е Бог преди всичко за всичко и всички във вселената? [Събранието: "Създател."] Със сигурност! Първото нещо, което Той е за всяко нещо, било то одушевено или неодушевено е това, че Той е Създател; защото чрез Него съществува всичко. Той е автор на всичко. Следователно, първото нещо за хората, за ангелите или за интелигентните същества е да Го познават като Създател. Сега, Той казва, 'АЗ СЪМ ТОВА, КОЕТО СЪМ.'" Тогава първото нещо, което идва пред всяко творение във връзка с това какво е Той; тоест, във връзка с разбирането на Неговото име, е че Той е Създател. И така ние разбрахме, че споменът е в неразделима връзка с

Неговото име. И затова "това е Моето име завинаги, и това е споменът Ми във всички поколения."

Отворете на Езекиил 20:20. Вие познавате този текст: "И освещавайте съботите ми, и те ще бъдат знак между мен и вас, за да знаете, че Аз съм Господ, вашият Бог." Тогава за какво е знак съботата? Знак, че Той е Господ Бог. Но че Той е Господ Бог по отношение точката на съществуване, не е Неговото име. Става въпрос за нещо повече от това съботата да бъде знакът, че Той е Господ Бог; не е ли знакът за това че Той е това, което е, а така също и за това, че Той е? [439]

[Събранието: "Да."] Сега, помислете за това. Така ли е? [Събранието: "Да, господине."] Съботата като знакът, че Той е истинският Бог—а Той ни е казал, че Той е това, което е, следователно съботата е знакът за това, че Бог е това, което е, а така също и знакът, че Той е. Виждате ли? [Събранието: "Да."] Тогава, щом това е Неговото име: "АЗ СЪМ" това, което "АЗ СЪМ," и щом като съботата е знакът, че Той е това, което е, не виждате ли по какъв начин това е Неговото име завинаги, и това е споменът Му завинаги? Тогава, Той даде съботата: "Помни съботния ден, за да го освещаваш." Той е дал това като спомен, че Той е Господ. И като резултат: "това е името Ми завинаги." Това е Неговият спомен.

[Глас: "Моля, повтори това."] Добре. Нека се върнем и подхванем тази мисъл от самото начало. Съботата, казва Той "да освещавате," и тя ще бъде знак. Съботата не е знак на истинския Бог. Съботата е нищо. Човек, който спазва съботата може да прави това без да познава Господ, точно както може да спазва неделата без да познава Господ, но не може да спазва Шабат без да познава Господ. Има три класи съблюдаващи определен ден в света: Има пазещи съботата, спазващи неделата, и пазители на Шабат. Това, което Бог иска е пазители на Шабат. Но е имало твърде много пазители на съботата, които са се престрували, че са пазители на Шабат. Това е пакостта на тези последни дни.

"Освещавайте Шабатите ми, и те ще бъдат знак." Ето с това започнахме. Тогава Шабатът е знак, който Той е поставил за нас, който Той самият е дал, "за да знаете, че аз съм Господ вашият Бог." Щом като Шабатът е знакът, че Той е Господ Бог, Той не е само Бог като точка на съществуването, но Той е, и Той е това, което е Той, защото това е Неговото име. Виждате ли? "АЗ СЪМ" това, което "СЪМ," Господ Бог. Шабатът е знак, че Той е Господ Бог. Шабатът, следователно, е знак, че Той е, и че Той е това, което е. Но Неговото име, казва Той е "АЗ СЪМ ТОВА, КОЕТО СЪМ." "Това е името Ми завинаги, и това е споменът Ми във всички поколения." Знакът, че Той е това, което е, е какво?

[Събранието: "Шабатът."] Но Той казва, "Шабатът е Мой спомен." "Той е направил паметник за Неговите чудни дела," и т. н. Тогава, не виждате ли, че това, което е знакът, че Той е това, което е, че щом Неговото име е завинаги, то тогава това е Негов паметник завинаги? Сега, трябва ли да го казвам пак? [Глас: "Не, разбирам го."] Сега разбрахте ли това? [Събранието: "Да, господине."]

Добре, сега нека продължим с това. Щом като Шабат е знакът, че Той е и че Той е това, което е, и че първото нещо, което Той е, е, че Той е Създател, то тогава първото нещо, което Шабатът обозначава е Създателя. Но това ли е единственото нещо, което той обозначава? Не, защото Той е повече от това, но не повече от това в смисъла да бъде нещо различно—защото всички неща са част от това, но това, в което Той е повече, така както е представено на много други места, така че да можем по-пълно да знаем какво е Той в това. Добре, тогава Изход 31:17: "Тя е знак между Мен и израилтяните завинаги: защото в шест дни Господ направи небето и земята, а на седмия ден Той си почина и се освежи." Сега, това е знак "за да може да знаете, че Аз съм Господ вашият Бог." И откъде е този знак? Не е ли защото "в шест дни Господ направи небето и земята, а на седмия ден си почина и се освежи." Щом като е знак понеже Той е направил това, тя е знак на самия Него, извършващ това. Така ли е? [Глас: "Да."]

Сега, свържете двете неща: Тя е знак, че Той е Господ, защото "в шест дни" Той "направи небето и земята." Следователно, както разбрахме, първото нещо, което Бог е, е Създател. Първото нещо, което обозначава съботата, обозначавайки какво е Той, е Създател. Но съботната заповед е: "Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела: но на седмия ден е събота на Господ, твоят Бог; в него да не вършиш никаква работа. . . . Защото за шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина: затова Господ благослови съботния ден и го освети."

Сега, помнете съботния ден. Какво е съботния ден? Както вече прочетохме в двадесетата глава на Езекиил: "Знак, за да знаете, че Аз съм Господ." Помнете това нещо, което обозначава, че Аз съм Бог. Трябва да помним това нещо, което обозначава, че Той е Бог. Следователно, това не е ли паметникът, който напомня за Него на хората? Защото за това служи един паметник, да напомня. Той желае Неговите творения да си спомнят за Него и е дал нещо, което да напомня. И сега, Той ни казва "помнете това нещо, което ще го направи."

А сега, точно тази мисъл: Ние трябва да помним онова нещо, което ни припомня за Него, или, с други думи, довежда Го до ума. Когато Той е доведен до ума, Той не е доведен там само като Този, Който съществува, но и като това, което Той е. И когато Той, бъде докаран до умовете ни, с всичко което е, това е Неговото име, нали? Къде е името? [Събранието: "На челото."] "С ума си служи на Божия закон." Виждате ли? Значи Бог иска да бъде в умовете на хората? А съботата е това, което Го довежда—не една теория за Него - но самият Него, за да Го доведе до паметта, да Го доведе до ума, защото съботата е знак "че Аз съм Господ, вашият Бог." И сега, помнете знака, помнете това, което обозначава и довежда до ума ви Мен, довежда до ума Господ, вашият Бог. И Той е това, което е. Довежда Него и това, което е Той до ума ви. Това е идеята. Тогава, това не е ли Неговият паметник? [440]

Самата цел на паметника, самата му задача е да доведе до ума онова нещо, което му е прикачено. И така, вие виждате, че щом случаят е такъв, името на Бога и Неговият паметник, Неговата събота, не могат въобще да бъдат отделени. В последствие, когато Той каза на Мойсей: "Аз съм Този, Който съм," това е името Му завинаги, и това е споменът Му във всички поколения; защото паметникът Го докарва до ума, а довеждайки Го до ума, като това, което Той е, поставя Бог в ума с Неговото реално име, и по този начин името на Отец в умовете на онези хора, които са споменати е печата на живия Бог на техните чела.

Първото нещо тогава, което е обозначено по този начин чрез съботата, е Създател, творческа сила, но това е довеждано до ума чрез нещата, които са направени. Това е знак, че Той е Господ, защото Той е направил всички тези неща. И оттук съботата е знакът, паметникът на Господ, нашият Бог, така както е изявен в творението.

А сега нека изучаваме за кратко как Той е изявил Себе Си в творението. Евр. 1:1, 2: "Бог, Който в различни времена и по различни начини е говорил на бащите чрез пророците, в тези последни дни ни говори чрез Своя Син, Когото Той постави наследник на всичко, чрез Когото и направи световите."

И първите стихове на Йоан: "В началото беше Словото, и Словото беше при Бога и Словото беше Бог. То в началото беше при Бога. Всичко беше направено чрез Него, и без Него не е било направено нищо от това, което е направено." А сега 14-ти стих: "И Словото стана плът и живя между нас."

Има и друг стих, който ще прочетем точно за същото нещо, който ни казва това по различен начин. Еф. 3:9, и последните думи на този стих: "Бог, Който създаде всичко чрез Иисус Христос."

Значи Бог изявява Себе Си в творението и чрез Иисус Христос. Така ли е? [Събранието: "Да."] Тогава човекът, който не познава Иисус Христос ще има ли правилни идеи за създадените неща, за творението? [Събранието: "Не."] Той няма да намери Бог там; той няма да намери идеите за Бог там, защото Бог е изявен в Христос в творението.

А сега по-нататък: Как Той е изявил Себе Си в Христос в творението? Може би по-добре да кажем при сътворението, защото сега ние сме при произхода на всички неща. Как тогава, Той е изявил Себе Си в Христос в сътворението? Пс. 33:6, 9: "Чрез Словото на Господ бяха направени небесата, и цялото им множество чрез дишането на устата Му." "Защото Той проговори, и стана; Той заповяда, и то се утвърди." "Аз бях там.

Евр. 11:3: "Чрез вяра разбираме, че световите са били устроени чрез Словото на Бога, така че видимите неща не бяха направени от неща, които се явяват." До сега ние разбрахме, че Бог изявен в творението е първото нещо, в което това, което е Той може да бъде познато. Но Бог е изявен в творението, в Иисус Христос; и Бог е изявен в творението в Иисус Христос чрез Неговото слово. И това слово чрез което Той създаде всичко, има в себе си силата да направи да се яви дадено нещо, което преди това не се е виждало въобще, защото го е нямало. Виждате ли? "Световите бяха устроени чрез словото на Бога, така че видимите неща не бяха направени от неща, които се виждат." Тогава, след като Бог говори, се видяха неща, които преди Той да говори въобще не се виждаха. Никой не можеше да ги види. Значи има сила в словото, което Бог в Иисус Христос изговаря, която е способна да направи нещо; с други думи, способна да произведе нещото, което Той именува със словото, което Той изговаря. Това е - Бог може да призове онези неща, които не са, така сякаш те са били и то без да излъже. Човек може да говори за онези неща, които ги няма, така сякаш ги е имало, но в неговото слово няма сила, за да произведе нещото, което той изговаря, и в последствие излиза, че той лъже.

Има много хора, които правят това. Те говорят за неща, които ги няма, така сякаш ги има, но това е лъжа. И причината, това да е лъжа, е, че в тях и в словото им няма сила да произведат това нещо. Те биха искали много това да стане, много биха искали да бъде реално онова, за което говорят; но не е така, и те говорят за него все едно е реално, но то е лъжа, независимо колко много

биха искали то да е така. Няма сила в тяхното слово, която да произведе желанието на умовете им, когато изговарят думата.

Но Бог не е такъв. Мисълта, която е в ума Му се изразява чрез слово, а словото произвежда онова, което е било в мисълта. Творческата енергия, Божествената сила е в думата, която Бог изговаря. В резултат, когато въобще не е имало светове, които да се явят, Бог в Исус Христос проговаря и се появяват светове, и все още ги има, защото Той е говорил тогава.

А сега нека прочетем два стиха, в които се съдържат тези мисли. Словото на Бога, което Той изговаря, не само произвежда онова нещо в мисълта, но то поддържа това нещо в съществуване след като е било произведено и то на мястото, където Бог го иска, след като е произведено. Искам да видите, че словото, което Бог ще изговори има всичката тази сила в себе си.

А сега отворете на Кол. 1:14. Той говори за Христос, Божият Син "в Когото имаме изкупление чрез кръвта Му, тоест прощение на греховете: Който е образ на невидимия Бог, първородният на всяко творение: защото чрез Него бяха създадени всички неща, които са на небето и които са на земята, видими и невидими, било то престоли или господства, сили или власти: всичко беше създадено чрез Него [441] и за Него и Той е преди всички неща и чрез Него всички неща се сплотяват." Или чрез Него всички неща се поддържат заедно. Но какво ги е направило? Какво е направило този свят такъв, какъвто е? Силата на Неговото слово. [Глас: "Той заповяда и затвърди."] Светът е доста голям. Съставен е от много неща, но когато Той проговори, той се появи с всичко, което се съдържа в него. Следователно, словото, което го произведе, го държи във формата, в която е.

Е, добре тогава, сега другата мисъл в третия стих на Евреи, първа глава: "Бог, Който в различни времена и чрез различни начини говори в миналото на бащите чрез пророците, в тези последни дни ни говори чрез Своя Син, Когото постави наследник на всичко, чрез Когото и направи световите; Който бивайки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговата личност, и поддържащ всичко чрез словото на силата Си." Кое е това нещо, което поддържа направените неща, откакто са направени? [Събранието: "Словото на Неговата сила."] Той бил ли е принуден да продължава да говори от както е говорил по това време, за да може да държи тези неща на мястото им? [Събранието: "Не."] Необходимо ли е Той да продължи да говори на света всеки ден, за да го държи сплотен? [Събранието: "Не."] Необходимо ли е да продължава да говори през цялото време на световите и планетите, за да ги поддържа в техния курс и на

местата им? Не. Словото, което ги произведе в началото съдържа творческа сила в себе си, която ги сплотява и поддържа.

2Петр. 3:1-7: "Пиша ви сега това второ послание, възлюбени; и в двете възбудям чистия ви разум чрез напомняне; за да помните думите, които бяха изговорени преди от святите пророци." За да помните, какво? Думите, които преди бяха изговорени от святите пророци. Защо трябва да ги помним? Защото Той иска от нас да открием каква е стойността на тези думи, и помнейки думите, да се сдобием в умовете си, в живота си, силата и енергията на думите. Защото думите, които били изговорени от пророците били думите на Бога, които те изговорили чрез "Духа на Христос, Който беше в тях, когато предварително свидетелстваше за страданията на Христос и славата, която щеше да последва."

Следователно, да помним онези думи; "и заповяданото ни от апостолите на Господа и Спасителя: знаейки първо това, че в тези последни дни ще дойдат подиграватели, водени от страстите си като казват: Къде е обещаното Му идване? Защото, откакто са заспали бащите ни, всичко продължава така, както е било от началото на сътворението. Защото те своеволно са невежи за това" – тоест, че хората, които говорят по този начин, че всички неща продължават така, както са били в началото, своеволно са невежи, "че чрез словото на Бога са станали небесата в древността, и земята, която се е явила от водата и във водата: чрез което и загина тогавашният свят като беше залят с вода."

Но какво е това, което направи така, че светът да бъде потопен във вода? [Събранието: "Словото на Бога."] Бог проговори. "Но небесата и земята, които сега са съхранявани чрез същото слово, в огън." Към какво привлича Той вниманието ни тук, по отношение на словото, което иска да помним. Той иска от нас напълно да си спомняме Божиите думи, защото това слово произведе световите в началото; това слово ги държи там; това слово докара потопа; това слово спаси земята от потопа, и все още го прави. Тогава, това слово, което може да произвежда светове и да възстановява светове; това слово Той би желал да пазим напълно в ума си, за да можем да познаваме силата на това слово.

Е, тогава виждате, че във всичко се съдържа същата мисъл, че това слово, което произведе всичко, държи всичко, поддържа всичко, и запазва всичко дотогава, докато Бог не проговори отново. Когато Той говори отново, тогава всичко ще се разпадне на парчета; защото когато дойде онзи ден, който има да дойде и "един силен глас от храма на небето, от престола, казва: „Свърши се",

тогава ще има гръмове и светкавици и гласове и земетресение такива, каквито не е имало откакто съществуват хора по земята, толкова мощно и огромно земетресение, и "всеки остров изчезва, и планините не ще се намерят"; и градовете на народите ще паднат; самите небеса се отварят и се свиват като свитък. Казвам ви, че когато дойде този ден, човекът, който напълно съзнава словото, което върши всичко това, той е в свършена безопасност. Защото, когато това слово, което произвежда тези неща е моя увереност, когато това слово е моя основа, когато упованието ми е в самото това слово, то тогава няма значение дали земята си отива, Неговото слово остава; и това е напълно достатъчно.

Така че, тогава Бог беше изявен в Христос чрез Неговото слово в сътворението и все още се изявява така, в създадените неща—в сътворяване, в запазване, в сплотяване и в поддържане. Така че тази притегателна сила е Бог в Исус Христос. Науката ни казва, че законът на гравитацията поддържа всичко, знаете; но какво е гравитация? "Нима това е, което държи всичко." Има по-добър отговор от този. Този отговор е гравитацията, законът на гравитацията, поддържа всички тези неща на местата им. Но какво е гравитацията? Това е силата на Бога изявена в Исус Христос в сътворението; това е гравитация.

Кохезията в науката е сплотяването. Но какво е кохезията? Целият отговор, който науката може да даде е, че Думата "кохезия" идва от две латински думи, *co* и *haerere*, които означават да държи заедно; с други думи, кохезията е кохезия; това е отговорът. Има по-добър отговор от този. Има Божий отговор и Той ни казва, че кохезията е силата на Бога изявена в Исус Христос при сътворението; защото чрез Него се сплотяват, съставят и държат заедно всички неща; това е кохезия.

Произходът на всичко не е спонтанно зараждане; не е еволюция. Това е изява на Бога, силата на Бога, изявена в Исус Христос чрез Неговото слово, произвеждащ всичко видимо, което преди това никак не се е виждало. Тогава Бог в Исус Христос е произходът на всичко; това е сътворение. Бог в Исус Христос е Този, Който запазва всичко; това е кохезия. Бог в Исус Христос е поддържащият всичко и това е гравитация.

ТРЕТАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ

Проповед 20 - Духът на Христос чрез Съботата

А. Т. Джоунс. 2-ри март, 1893 г.

Започвайки точно от там, откъдето спряхме снощи—мисълта от снощи и това, върху което искахме да размишляваме специално снощи, беше да намерим Бог в Христос в Неговото слово в сътворението, в запазването, в сплотяването и в поддържането на всички неща.

Шест дни Той бил ангажиран в сътворяване и тогава записът е (Бит. 2:1-3): "Така бяха завършени небесата и земята и цялото им множество с тях. И на седмия ден Бог завърши Своето дело, което беше направил. И Бог благослови седмия ден, и го освети: защото в него той си почива от цялото си дело, което Бог беше създал и направил." И това направи съботата ден за човека; но мисълта, която все още е пред нас е, че съботата е знак, че Той е това, което е, в сътворяването и във всичко друго, което Той е; в същото време, обаче, че всички неща, които Той е, са всъщност това, че Той е Създател.

Следователно, когато Той завърши творенето, Той си почива и беше освежен, тоест, наслади се в отразяване на сътворените неща, на мисълта на Своя ум, завършеността на целта, така както е била изявена в завършеното сътворение. Това е мисълта в думата "освежи" в Изход 31:17. Шест дни Той беше ангажиран със създаването на небесата и земята, и "на седмия ден Той си почива и беше освежен," наслади се, зарадва се в постигнатата си цел, в сътвореното—целта, която беше в ума Му преди сътворението беше изговорена, за да доведе до съществуване. Тогава Той благослови деня, направил го свят и го осветил. Затова заповедта ни казва: "Помни съботния ден," тоест денят за почивка", да го пазиш свят; шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела: Но седмият ден е почивка—"съботата"—почивката "на Господ, твоят Бог." Чия почивка е тя? [Събранието: "Божия."] Тогава, чия почивка трябва да приемем, на която да се радваме в съботния ден? [Събранието: "Божията."] Тогава човекът, който си взема своята почивка и се наслаждава на собствената си почивка, а не в почивката на Господ, той пази ли Шабата? [Събранието: "Не."] Той спазва съботата, нали? [Събранието: "Да."] Човекът, който взема собствената си почивка в събота, въпреки, че той се наслаждава на своята почивка в този ден, не пази Шабата, Господната почивка, и въпреки, че той се наслаждава на това, той пази само събота, а не Шабат.

Човекът, който приема и се радва на Господната почивка в седмия ден, спазва Шабат, защото това, което той спазва е Божията почивка. Ето това прави той. Това е Божият ден за почивка. "Шест дни да работиш и да вършиш всичките си

дела: но на седмия ден" е почивката на Господ, твоят Бог, а не твоята. Тя е Негова; Неговата почивка, и когато помним деня за почивка, чий ден си припомняме? Нашия или Неговия? [Събранието: "Господния."] Да, Господният. Тя е напълно Божия почивка, и идеята за Божията почивка в мисълта за съботната заповед, както и причините тя да бъде заложена в заповедите са едни и същи. Ние трябва да работим шест дни. Причината за това е: защото Господ, когато създаваше небето и земята работеше шест дни и си почива на седмия. И ние трябва да почиваме на седмия ден, защото Господ си почива, и го благослови, и го освети и го направи свят.

Какъв вид почивка беше това, или е това, която е на седмия ден? [Събранието: "Освежаваща."] Чие освежаване? [Събранието: "Божие."] Какво е Бог? [Събранието: "Дух."] Бог е Дух. Единственият вид почивка, който Той би могъл да има е духовна почивка. Тогава човекът, който не придобива и не се радва на духовна почивка в седмия ден не пази Шабат, защото съботната почивка е духовна почивка; тя е Божията почивка, и нищо друго. Тя е духовна почивка и съботата е духовно нещо, а Божията почивка е в деня; духовната почивка е в деня. И чрез съблюдаването на деня чрез вяра—"духовните неща духовно се осъзнават" чрез съблюдаване на деня чрез вяра, тази духовна почивка идва при онзи, който съблюдава Шабатът. Тази духовна почивка, която Бог постави в деня, която стана част от деня, тази духовна почивка, която е там, идва при човека и този, който пази Шабат ѝ се радва и я познава чрез единствения начин, по който тя може да бъде спазвана, чрез вяра в Иисус.

Следователно, Той благослови деня. Следователно, благословението на Бога също е в деня; почивката на Бог е в деня, и радостта, която сме намерили, освежаването, насладата, радостта на Господ е също в деня. Благословението на Господ е също в него; защото Той благослови деня. Сега, благословението още ли е в този ден? [Събранието: "Да."] Ако човек не го съблюдава или не му отдава внимание, благословението в него ли е? [Събранието: "Да."] Но то не достига до човека, ако той не вярва.

А сега мисълта, която имахме снощи—силата на словото на Бога—словото на Бог, което Той изговори и извика световите в съществуване, какъв ефект има върху световите от тогава до сега? [Събранието: "Поддържа ги."] Онова слово, което Той изговори тогава държи световите в техния ход постоянно. Колко дълго ще прави това? [Събранието: "Завинаги."] "Словото на нашия Бог трае до века."

Ето сега, Божието слово, което благослови седмия ден. Какъв е резултатът от това благословение, което Той постави в деня? То все още е там и винаги ще

бъде там, защото през цялата вечност ще остане факт това, че Бог благослови седмия ден; виждате, че Той не може да си противоречи [451]. Той самият не може да каже, че не е благословил седмия ден, защото Той казва, че го е направил. Дори и да трябва да заличи цялото творение, все още си остава факт, че Той благослови седмия ден, когато бе там. Не би ли било така? [Събранието: "Да."] Значи това е твърдо установено. Следователно, за цялата вечност ще остане факт, че Бог благослови седмия ден. И точно толкова, колкото остава факт, че Той го направи, толкова дълго ще остане факт, че Божието благословение е в него и толкова дълго ще остане факт, че човекът, който го съблюдава, така както само Шабат може да се спазва—чрез вяра в Исус Христос—той ще получи благословението на Бога от него и ще му се наслаждава като на такава.

А сега относно първата глава на Битие, четем в двадесет и седми и двадесет и осми стих: "Бог създаде човека по Своя образ, по образа на Бога го създаде; мъж и жена ги създаде. И Бог ги благослови." Кой ден беше това? [Събранието: "Шестият ден."] Значи Бог благослови човека преди да благослови седмия ден. Това е сигурно, нали? [Събранието: "Да."] Е, наистина ли е толкова сигурно, че Той е благословил деня така, както е благословил човека? [Събранието: "Да."] Дали благословението, с което Той благослови деня е така реално, както благословението, с което Той благослови човека? [Събранието: "Точно същото е."] То е толкова реално. Какво беше благословението? Чии благословения Той е поставил в човека? [Събранието: "Благословенията на Бога."] Чии благословения е поставил Той в деня? [Събранието: "Божиите благословения."] Е, тогава, **когато този благословен човек стигне до този благословен ден, получава ли той допълнително благословение в този ден отвъд това, което е имал, преди да влезе в този ден?** [Събранието: "Да."]

Следователно съботата бе замислена да доведе до човека, който вече е бил благословен от Бога с духовни благословения—съботата трябваше да донесе допълнителни духовни благословения до човека? Е, това така ли е все още? [Събранието: "Да."] "Словото на Бога живее и трае завинаги." Значи е така и сега.

Следователно, Той е направил деня свят. Но кое е това, което прави деня свят? Няма нужда сега да минавам през текстовете по този въпрос; вие направихте това по време на разговора с брат Прескът по-миналата събота. **Какво беше това, което правеше деня свят?** [Събранието: "Присъствието на Бога."] **Присъствието на Бога прави нещата свети. То прави дадено място свято. То прави човека свят. Присъствието на Бога направи деня свят. Значи светостта**

на Бога е прикрепена към този ден. Присъствието на Бога, свято присъствие на Бога, е прикрепено към седмия или съботния ден. Е, добре тогава, когато човекът дойде при този ден по единствения начин, по който човек може да дойде, с духовен ум—с ума на Духа на Бога—и приеме духовната почивка, духовното освежаване, което е в него, духовното благословение, което е в него, не получава ли той също онова присъствие, не става ли участник в това присъствие, в което Божията святост го преобразява? Да, наистина това се случва с него. И това е спазване на съботата.

Е, тогава, Той е осветил деня, но няма нужда и този текст да го преговаряме. Кое е това, което осветява? [Събранието: "Присъствието на Бога."] Тогава, присъствието на Бога, Неговата осветяваща сила е в седмия ден. Така ли е? [Събранието: "Да."] Тогава човекът, който идва при Шабата на Господ според идеята на Господ за Господната събота, и Неговото намерение, придобива духовна почивка. Той я намира там. Той намира духовно освежаване, наслада; намира духовно благословение. Той намира присъствието на Бога и святостта, която това присъствие донася, за да го преобрази. И той намира тази осветяваща сила в това присъствие, което осветява деня, за да освети него.

С каква цел се прави всичко това? Защо беше направена тази събота? [Събранието: "За човека."] Тя беше направена за човека. Е тогава, Бог си почина и постави Своята духовна почивка върху този ден заради човека, нали? [Събранието: "Да."] Божието освежаване, Неговата радост в този ден беше за човека. Благословието, с което Той я благослови беше за човека. Святостта, която Неговото присъствие докара в нея и която ѝ предаде Неговото присъствие, беше за човека. Неговото присъствие, което я осветяваше беше за човека. Е, тогава, не е ли така, че човекът може да бъде участник в Неговото присъствие чрез съботата и да се запознае чрез една жива опитност с духовната почивка на Бога, духовното благословение, святостта, присъствието на Бога, което осветява, присъствието на Бога, което осветява него? Не е ли това, което Бог възнамеряваше съботата да докара на човека? Е, човекът, който приема всичко това от съботата е човек, който е съботопазител. И той също го знае. Той го знае и се наслаждава да го знае.

А сега друго нещо: Кой беше реално присъстващият деятел при сътворението? [Събранието: "Христос."] Кой си почина? [Събранието: "Христос."] Кой беше освежен? [Събранието: "Христос."] Кой благослови? [Събранието: "Христос."] Чие присъствие го направи свят? [Събранието:

"Това на Христос"] Чие присъствие е в този ден? [Събранието: "Христовото."] Тогава, човекът, който не е осветен от присъствието на Христос, и не е станал свят, и не е благословен, и на когото това не е донесло почивка, такъв не може да спазва съботата. Не виждате ли, че само с Христос в човека може да бъде спазена съботата; защото съботата докарва и има в себе си присъствието на Христос.

И така, виждате, че когато Бог установи съботата, Той бе установил творението напълно преди да започне с човека и човекът можеше да види Бог в творението. Но Господ искаше да отиде по-близо до човека от това. Човекът можеше да изучава творението и да намира познание за Бога. Но Бог искаше от него да има познание за Бога. **При [452] сътворението той можеше да знае за Него. В съботата той би могъл да знае за Него, защото съботата донася живото присъствие, осветяващото присъствие, осветяващото присъствие на Иисус Христос до човека, който наистина я съблюдава.** Затова ние виждаме, че творението беше преди човека и той би могъл да изучава Бог в творението и така да знае за него. Но Бог дойде по-близо от това и установи онова, което обозначава, че Бог е Този, Който е, и когато човекът би открил какво е Бог там, тогава Той не само би научил за Него от сътворените неща, но би научил за Него в Самия Него.

И така, значи първоначалната цел на Бога в сътворението и съботата като знак за това бе да може човекът да познае Бога като Този, Който е и какво е Той за света в и чрез Иисус Христос. Не е ли така? [Събранието: "Да."] Виждате ли това? [Събранието: "Да."] Следователно, как е сега? [Събранието: "Същото."]

А сега една друга мисъл тук. Съботата беше направена така в края на творението като реалното нещо, което прави творческата седмица. **Следователно, съботата беше знак на силата на Бог в Иисус Христос и знак за завършеното дело—знакът на Бога като изявен в Иисус Христос в едно пълно и завършено творение.** Той видя всичко, което беше направил през петте дни и ето беше добро, но когато се стигна до шестия ден, Той видя всичко и ето беше много добро. Бит. 1:31. И Неговата цел бе постигната. "Така бяха завършени небесата и земята и цялото им множество," и там те бяха израз на мисълта, която беше в Неговия ум, която словото изрази, когато Той ги изговори в съществуване. Тогава **съботата—знакът, "че Аз съм Господ, твоят Бог,"** защото в шест дни Той направи небето и земята, а на

седмия си почина и беше освежен—е знакът за завършеното и изпълненото дело на Бог в творението.

А сега нека продължим оттук. Дали човекът по това време в Едемската градина, застанал както Бог го беше направил, знаеше всичко за Бога, което можеше да се знае? [Събранието: "Не."] Следователно при настъпването на всеки съботен ден, Той би му донасял допълнително познание и Божие присъствие. Но кой е това? [Събранието: "Христос."] **Допълнително познание и присъствие на Христос в Него. Тогава, ако той беше останал верен, той все още би израствал в познанието за Бога, в Него, в Неговото собствено преживяване, растейки все повече и повече във всичко това, което е природата на Бога. Но той не остана там. Той не остана верен. Сътворението беше довършено, както Бог го приключи и цялото им множество, и те бяха според Неговия собствен ум. Това е така. Но Сатана влезе и заблуди човека и целият този свят беше напълно очистен от Божията цел. Така ли направи? [Събранието: "Да."] Обърна Божия ред така, че там, където преди това Бог беше отразяван в ума на човека във всички неща горе и в самия човек, сега Сатана е отразяван в човека и това поставя петно върху отразяването на Бога във всичко, така че естественият човек не вижда Бога, дори в природата.**

Е, тогава, когато Сатана измества това от Божията цел, обърна го и изврати Божия ред, Господ не го остави тогава. Той каза: "Ще поставя вражда между теб и жената, и между твоето потомство и нейното потомство." Това сломил силата на Сатана над човека дотам, че го освободи от пълната лишеност; освободи го да намери Бога. Но в кого беше направено това? [Събранието: "Христос."] Отново Христос. Бог в Христос иска да върне човека и света отново към Неговата първоначална цел. И не беше ли това същата сила в Христос и чрез същото средство—Неговото слово—да върне Той хората и света към Неговата цел, с която ги произведе преди всичко? [Събранието: "Да."]

Бог в Христос, чрез Неговото слово, произведе света и човека, на първо място. Сега Сатана отне всичко това от Бога и го обърна в противоречие на Божията цел. Сега Бог в Христос чрез Неговото слово довежда хората и света обратно към Своята цел. Тогава делото на спасението не е ли просто силата на Бога, но по различен начин от този, който доведе всички неща на първо място? С други думи не е ли спасението сътворение? Със сигурност.

А сега друга мисъл за това, за да се види това още по-ясно, ако има нужда. Първоначалната цел на Бога за творението завършена ли е сега? [Събранието: "Не."] Тя беше завършена, но сега завършена ли е? [Събранието: "Не."] Не, господа. Когато се изпълни спасението на човечеството ще бъде ли осъществена Неговата първоначална цел? [Събранието: "Да."] **Тогава, какво е делото на спасението, ако не провеждане и завършване на Неговата първоначална цел при сътворението? [Гласове: Тя е същото нещо.] "Моят Отец работи досега и аз работя." Тогава, какво може да е делото на спасението, ако не първоначалното дело на сътворението? Същият Бог, в същия Син, чрез същото средство, за да извърши същата цел. Е, тогава, не е ли знакът на това дело в спасението същият, както знака на онова дело при сътворението? Може да сме сигурни, че е така.**

Тогава съботата на Господ е също толкова сигурно знакът на творческата сила на Бога, изявена в Исус Христос чрез Неговото слово в спасението на душата ми, както беше и при създаването на този свят на първо място.

Но Бог е разкрит навсякъде в Исус Христос, виждате, на всяко място. Това е постоянната мисъл пред нас. Тогава Неговото име е: АЗ СЪМ ТОВА, КОЕТО СЪМ. Но това, което Той е, може да бъде познавано само в Исус Христос. Затова за хората, за всички намерения и цели, за хората [453] в целия свят, Исус Христос е Самият Бог и това, което е Той, нали? [Събранието: "Да."] Казвам за всички намерения и цели—не че това ги прави една идентична и съща индивидуалност, но както никоя личност не може да познае Отец освен Синът, и този на когото Синът ще Го разкрие, никой човек не може да познае Бога освен така, както е разкрит в Исус Христос; и оттук, за човека, Христос е Бог и всичко, което той може да знае за Бога е в Христос. И затова Христос става практически за всички намерения и цели Бог за нас; и Бог каза, когато Той беше роден, Той е "Бог с нас."

Е, тогава съботата е знакът, че Той е Господ, нашият Бог. Но тя е знакът, че Той е това, което е. Тогава, щом Христос е Бог за нас, не е ли съботата знакът на това, което Исус Христос е за човека, който вярва в Него. [Събранието: "Да."] При сътворението, тя беше знакът на това, което Исус Христос е при сътворението. А сега, когато Христос трябва да проведе собственото си дело в спасението, за да може чрез това средство да изпълни Своята първоначална цел при сътворението, съботата е същият

знак на същата творческа сила, в същия Онзи Иисус Христос. Така, че тя все още е същото нещо през цялото това време. Единствено дето силата е изявена по различен начин от това, което е било преди, заради обръщането на реда, но тя е същата творческа сила от същата Личност в същия Онзи, чрез същото средство, и изпълнявайки същата цел. И затова този същият знак е единственият, който някога може да бъде поставен на него. Не може да се постави друг знак върху него. Невъзможно е. Така, че буквално вярно е, че съботата на Господ, седмият ден, благословеният седми ден, е личният знак на Бога, на това, което Иисус Христос е за човека, който вярва в Иисус Христос.

А сега нека изследваме това малко повече. "Всички съгрешиха и са лишени от славата на Бога." "Заплатата на греха е смърт; затова смъртта премина към всичките човечеци, защото съгрешиха." Всички са мъртви. Така ли е? [Събранието: "Да."] Те всички са излезли от пътя. Те изцяло са се отклонили от първоначалната цел на Бога. **Какво е първото нещо, което е Иисус Христос за човека, който вярва в Него? [Събранието: "Създател." "Създадени отново в Иисус Христос." Бог в Христос спрямо грешника все още е Създател, самото първо нещо, защото Бог говори и той живее. Чрез словото на Бога живеем. И "ние сме Негово творение, създадено в Иисус Христос към добри дела, в които Бог предварително е наредил да ходим." Еф. 2:10.** Следователно Бог е направил човека да ходи в добри дела, но човекът е ходил по другия начин. Сега в Христос Бог довежда човека до мястото, където е започнал с него. **Така че спасението е само осъществяване на първоначалната цел на Бога в Христос в сътворението.**

Е, тогава, "ако някой е в Христос, той е ново създание." Първото нещо, което Христос е за някого и първото нещо, което Бог е за някого—за грешника в този свят е Създател, правейки го ново творение. "Създай в мен чисто сърце, о, Боже; обнови прав дух вътре в мен." Значи делото на Бога в спасението е сътворение.

Е, когато така намерихме Иисус Христос като наш Създател и бяхме направени нови в Него, тогава какво е първото нещо, което трябва да намерим в Иисус? [Събранието: "Почивка."] Да, почивка, разбира се. И това е първото нещо, което Той направи в началото. Той си почива. И така, първото нещо, което намираме в изявата на Неговата сила в нас е почивка. Каква почивка? [Събранието: "Духовна почивка."] Това е поканата: "Елате

при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви дам почивка." Тогава Той казва: "Аз съм с вас." "Никога няма да ви оставя, нито ще ви забравя." А когато Той говори на Мойсей в пустинята: "Моето присъствие ще върви с теб и ще ви дам почивка." Какво дава Неговото присъствие? [Събранието: "Почивка."]

А когато този човек стане ново творение в Христос и намери тази почивка, какво става след това, Какво прави Той? [Глас: "Изработва делата на Бога."] Не. Той първо се радва и тогава отива да работи, радвайки се. Какво е направил Бог? Радвал се е. Какво прави човекът? Той се наслаждава в Божията цел, осъществена в него. Но това ли е всичката наслада, която я има? Не. "Казвам ви също така, че на небето ще има повече радост за един грешник, който се покаява, отколкото за деветдесет и девет праведника, които не се нуждаят от покаяние." Следователно Бог се наслаждава и в почивката, която ни дава и която добиваме от Него. И отново Той е освежен; отново Той се наслаждава в Неговия народ.

Е, тогава, следващото нещо, което принадлежи на съботния ден и следващото, което принадлежи чрез всичко това е благословение. Последният стих на Деяния, трета глава: "На вас първо, Бог, като възкреси Неговия Син Иисус, Го изпрати да ви благослови, като обърне всеки един от вас от нечестията му." Тогава Христос е благословение за грешника, нали? Той е благословение за човека, който вярва в Него. Но по-нататък: онзи текст, който ние изучавахме с такава наслада, Еф. 1:3: "Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, Който ни е благословил с всички духовни благословения в небесни места в Христос Иисус." Бог ни е дал всичките духовни благословения, които има. Те обаче са ни дадени в Христос.

Но съботата ни донася духовно благословение. От къде е взела това духовно благословение съботата? [Събранието: "От Христос."] Да, от Иисус Христос. Тогава във връзка с духовното благословение, което ни донася съботата, тя ни го донася само от Иисус Христос и само чрез Иисус Христос, така че в това отношение съботата е канал, чрез който духовните благословения протичат от Иисус Христос към народа на Бога. Това е факт; [454] защото всички духовни благословения са ни дадени в Христос, и съботата има духовно благословение от Бога в себе си, и тъй като тя е духовно благословение, то тя не би могла да го вземе по някакъв друг начин или от

някое друго място, освен чрез и от Исус Христос. И отук съботата е една от онези връзки, за които брат Прескът говори наскоро, които ни свързват с Христос, за да може да имаме духовно благословение.

И тогава по-нататък: "Моето присъствие ще дойде с вас." Неговото присъствие прави свята личността, където е тя. И по-нататък: друга мисъл, за да стигнем до същата точка по друг начин. "Не се срамувам от Евангелието на Христос, защото то е Божията сила за спасение на всеки, който вярва." Какво е Евангелието? [Събранието: "Силата на Бога."] Какво е изявено в Христос? [Събранието: "Силата на Бога."] Какво е изявено в Евангелието? [Събранието: "Силата на Бога."] С каква цел? [Глас: "Сътворение."] Но силата на Бога за спасение е същата сила от сътворението. Силата на Бога е и на двете места. Следователно какъвто и да е знакът за силата на Бога на едно място, той е знакът на силата на Бога на всяко място и по всеки начин, защото това е само Божията сила през цялото време, и не може да поставите Божията сила срещу Божията сила. Така че нямате нужда от друг знак за изявата на Божията сила. Не може да имате такъв; невъзможно е.

Е, значи Евангелието е: "Божията сила за спасение," а Евангелието е "Христос във вас, надеждата на славата." Тогава Христос живее в човека, който вярва в Евангелието на Исус Христос. Присъствието на Христос е там, а присъствието на Христос осветява. Ето това е, което прави съботата свята. Тогава съботата, по отношение на святостта, е точно знакът за това, което Христос е за човека, който вярва в Него.

По-нататък, присъствието на Христос осветява. Тогава в осветението, съботата е знакът на това, което Христос е за вярващия. Не виждате ли? **Така че за вярващия в Исус, Бог в Христос твори наново; за него Бог е почивка, освежаваща наслада, радост, благословение, святост, осветение. Ето какво е Христос за вярващия, но Той е бил точно това за вярващия много отдавна в съботата.**

Той направи съботата за човека, както откриваме, при сътворението. Той направи там, при сътворението, така че човекът, дори и да беше останал верен на Бога и да не беше съгрешавал въобще, то тя щеше да бъде за човека знакът на това, което Бог бе за човека в Исус Христос и присъствието на Христос в човека. А сега в новото творение тя е същото нещо. В делото на спасението тя е същото нещо.

Тогава друго нещо: Христос е направен за нас мъдрост, правда, осветление и изкупление. Той е нашето осветление. Помнете, че Той изпрати Павел да проповядва Евангелието. Да проповядва на езичниците, "за да се отворят очите им и да ги обърне от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога, за да може да приемат прощение на греховете и наследство между осветените чрез вяра в Мен." Но осветението и неговата крайна, осъществена цел е завършеното дело на Христос, изпълнено в личността. Образът на Христос, напълно оформен във вярващия, така че, когато Христос погледне към вярващия, Той да вижда Себе Си. Това е така. Това е осветление.

Духът на пророчеството е дефинирало осветението за нас със следните думи: "Осветението е спазването на всички заповеди на Бога."--Не да се опитваме да ги спазваме, или да направим най-доброто от себе си да ги спазим. То е спазването на всички Божии заповеди. Никой човек няма да бъде такъв, който спазва--който спазва така, както Бог очаква и пазител, който той нарича пазител--на всички заповеди, ако Иисус Христос не е напълно оформен и Неговият образ не е напълно отпечатан там, и когато Той погледне към този човек, Той вижда Себе си. Това е така.

Сега праведността на Бога в Иисус Христос е това, което ни прави праведни, което ни спасява, което ни осветява, което е всичко във всичко за нас. Когато сме добили тази праведност, и тази праведност е там според правдата, Божията идея за правда, кое е това, което свидетелства за правдата на Бога във вярващия в Иисус? [Събранието: "Законът."] Законът на Бога. Но ето тук е делото на Христос, растящ в личността, онова напредващо дело; това е делото на осветението-- делото на осветението; защото това е мисълта, делото на осветението. Това е израстването на Христос в личността. Когато там Христос е пораснал напълно, тогава това е завършеното дело на осветението.

Какъв е знакът, че Бог осветява? [Събранието: "Съботата."] Какъв е тогава знакът, че присъствието на Христос осветява личността? [Събранието: "Съботата."] Когато делото е завършено, какво ще свидетелства за това? [Събранието: "Законът."] Коя част от закона по-специално? [Събранието: "Четвъртата заповед."] Точно както целият закон ще свидетелства за завършеното дело на Божията правда в човека, но стои там като Божий знак за едно завършено дело. Тя е знакът на завършеното дело на

сътворението, нали? Но когато това беше разрушено и Божият ред беше обърнат, сега Господ трябва да продължи да провежда делото Си чрез това средство, за да завърши тази първоначална цел на сътворението. Тогава съботата стои там в това завършено дело на Бога при спасението—съботата стои там като връх на самия закон, като свидетел за завършеното осветление, така че съботата е знакът на завършеното дело на Бога на първоначалното сътворение и в това [455] второ сътворение, което е провеждането на първоначалната цел на сътворението.

А сега друга мисъл: Щом като съботата е знакът на това, което Христос е за вярващия, ще знае ли напълно вярващия, какво е съботата, докато не знае какво е напълно Христос? [Събранието: "Не."] Значи тогава, когато знанието на Бога в Иисус Христос е проникнало напълно в самия ум, тогава съботата също ще бъде напълно позната на самия ум. Но съботата е знакът на това, което Бог е в Христос и когато това е доведено напълно до самия ум, какво е това, ако не образът на Бога, името на Бога, в ума на вярващия, и това е печатът на живия Бог, чрез съботата на Господ?

Е, тогава, виждате как всяка стъпка от пътя, всяка мисъл, ни довежда единствено лице в лице с това, че Шабатът, такъв какъвто е в Иисус Христос и така, както е съблюдаван от вярващия в Иисус, че единствено това е печатът на живия Бог. Пазенето на съботата не е печатът на Бога. Христос, така както е отразен в Шабата на Господ, чрез Шабата на Господ, и в него, в ума и сърцето на вярващия, в завършения жив образ на Бога—това е печатът на живия Бог. Тогава там на челата на този народ се записва името на Отец.

А сега вижте тук. Отворете на Числа 6:23-27: "Говори на Аарон и синовете му, като кажеш: По този начин да благославяте израилевите деца, като им казвате: **Господ да те благослови и да те пази: Господ да осияе с лицето Си над теб: Господ да издигне лицето Си над теб и да ти даде мир. И да възлагат името Ми върху израилтяните, и аз ще ги благословя.**" Сега, това е **благословиението, с което първосвещеникът благославя след приключването на Деня на умилостивението.** Когато делото на омилостивението било завършено и свещеникът излизал от храма, за да освети и благослови народа, това е **благословиението. И в това благословение какво възлагал той върху тях? Той "да възложи името Ми**

върху израилтяните." Съдът отминал и те били в безопасност. Това беше в символа.

А сега отворете на Откр. 3:9-12: "Ето, Аз ще направя онези, които са от синагогата на Сатана, които казват че са юдеи, но не са, а лъжат; ето, Аз ще ги направя да дойдат и да се поклонят в краката ти, и ще познаят, че те възлюбих. Защото си опазил словото на Моето търпение, и Аз също ще те опазя от часа на изкушението, което ще дойде върху целия свят, за да изпита онези, които живеят по земята. Ето, идвам скоро: дръж здраво това, което имаш, за да не ти отнеме никой короната." **Тази вест беше вестта, която беше дадена, когато започна Денят на умилоствението, нали, нашият ден на омилоствението?**

Това се изпълни, когато започна Денят на умилоствението.

Сега: "Онзи, който побеждава ще го направя стълб в храма на моя Бог и той няма да излезе повече от там: и ще напиша не него името на моя Бог и името на града на моя Бог, което е Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог: и ще напиша на него Моето ново име." Тогава, когато Неговото дело на омилоствението е завършило, името на Бога е довършено в ума и Той провъзгласява делото за завършено; защото това, че Бог е там, във вярващия и в съботата, е знакът на завършеното дело на освещението.

А сега Ис. 58:13, 14: "Ако обърнеш крака си от съботата, за да не вършиш своето си удоволствие в святия ми ден и наречеш съботата наслада, свята на Господ, почитаема, и го почиташ, като не следваш своите си пътища, нито търсиш своите си удоволствия, нито говориш своите си думи: тогава ще се наслаждаваш" в съботата". [Събранието: "Не. 'Тогава ще се наслаждаваш в Господа.'"] А защо не в съботата? Не казва ли, че ще наречеш съботата наслада? Че ще я наречеш свята на Господ? Почитаема? Като не вършиш според своите си пътища. Тогава защо да не се наслаждаваш в съботата? Ах, ето го този смисъл тук, виждате. Вие правите това в съботата, а се наслаждавате на Господ, защото съботата е знакът на това, което е Господ за човека.

Следователно той го е казал правилно. Вие правите това по отношение на съботата, и ще се наслаждавате в Господ, защото тя е знакът на това, което Господ ще бъде за вас и на това, което вие ще бъдете за Господ. Е, тогава, искам да знам, как някой ще направи компромис чрез някоя от

съперническите институции, когато съботата е знакът на това, което Христос е за него. Човекът, за когото съботата е знакът на това, което е Христос за него, ще пита ли дали да работи в неделя или не? [Събранието: "Не, господине."] Защо не! Той знае достатъчно добре, че това не идва в него. Той знае, че той не може да направи компромис и да има наполовина Христос и наполовина от нещо друго, и освен това, Христос е всичко във всичко, а съботата е знакът на това, което Христос е за него, а Христос е всичко във всичко за него и да се предложи нещо друго, означава да Го обидиш.

Тогава онези хора, които задават тези въпроси, не знаят какво е Христос, така или иначе. Те може и да не спазват неделята. Те не спазват съботата.

Но ето го това нещо. Съботата има живия образ на Иисус и присъствието на Иисус Христос в нея. Той го е поставил там. Той го е поставил за човека, и човекът, който вярва в Иисус Христос може да го вземе от там. В допълнение към благословието, което той има от Господ, когато [456] идва в съботния ден, той приема допълнително благословение от Господ. Няма значение колко от присъствието на Христос е с него, когато той идва в съботния ден, при него идва допълнително от присъствието на Христос. Той знае това.

Без значение на колко от почивката на Господ се наслаждава той, когато идва в съботата, която е знакът на това, което е Христос за вярващия и има присъствието на Христос в нея, тя му носи допълнителна почивка в Господ. Без значение колко от святостта на Христос има той в себе си, когато идва в съботата, за него се разкрива повече от нея при съблюдаването ѝ в страха на Христос и чрез вяра в Него. Без значение, дори и да е напълно осветен и целият „аз“ да е изчезнал и нищо освен Христос да не е там, дори тогава, когато той идва в съботния ден, в дълбините на вечността тя все още ще му разкрива още от прекрасното познание и осветяващата и нарастваща сила, която е в Иисус Христос към човека, който вярва в Него.

Христос, съботата и висотите на вестта от 1888 година

В продължение на повече от 120 години църквата на Христос е била търсена от нейния възлюбен след като Той е чукал на вратата между 1888 и 1895/96 г. От тогава църквата е имала безброй срещи и молитвени сесии, за да разпали наново обещания дар на Святия Дух в силата на Петдесетница.

Ние сме търсили къде ли не този скъпоценен дар на Духа на Христос, без да осъзнаваме, че Той през цялото време ни е чакал там. В дара на съботата, Христос очаква да даде Себе си напълно на Своята невяста.

Копнежът на невестата към нейния Младоженец е бил потиснат от неправилното разбиране за закона и заветите. Когато църквата приеме закона в неговата пълнота, тогава законът ще влезе напълно и грехът ще изобилва напълно, така че на същото това място благодатта да може напълно да преизобилва чрез печата на Бога изявен в съботата. Както Джоунс изразява това по време на висотата на вестта от 1888 г.:

„С каква цел се прави това? Защо беше направена съботата? [Събранието: "За човека."] Тя беше направена за човека. Е тогава, Бог си почина и постави Своята духовна почивка за човека, нали? [Събранието: "Да."] Божието освежаване, Неговата радост в този ден беше за човека. Благословието, с което Той го благослови беше за човека. Святостта, която донесе Неговото присъствие в него и което донесе в него присъствието Му, беше за човека. Неговото присъствие, което го освещаваше беше за човека. Е, тогава, това не беше ли, за да може чрез съботата човекът да бъде участник в Неговото присъствие и да бъде направен запознат чрез жива опитност с духовната почивка на Бога, духовното благословение, святостта, присъствието на Бога, което освещава, чрез присъствието на Бога, което освещава него? Не беше ли това, което Бог възнамеряваше да донесе съботата на човека? Е, човекът, който приеме всичко това в съботата е съботопазител. И той също го знае. Той го знае и се наслаждава на това”

А. Т. Джоунс, Проповед 20, 2-ри март, 1893 г.